

ฝากร้าย
ร่อยรัก

ถ้าคิดว่าแน่ อย่าแพ้นางร้าย (กว่า) อย่างเชอลีน

มิดนรญา

“ดูสิแม่แพรวพรรณ...แม่ฝรั่งทำอย่างนี้ชาวบ้านเขาจะไม่ว่ากันสนุกปากหรือ” คุณหญิงเสาวณีร้องถามลูกสะใภ้ที่นั่งดูโทรทัศน์อยู่ไม่ไกลอย่างโมโห เมื่อพลิกดูนิตยสารแฟชั่นสมัยใหม่ที่มีรูปของแม่ฝรั่งหัวทองอยู่บนปก “เป็นสาวเป็นนางแท้ๆ ดูใส่เสื้อผ้าเข้า”

“คุณแม่ขา...นั่นมันเป็นงานนะคะ หนูเซอลีนเขาเป็นนางแบบจะเลือกมากก็ไม่ได้หรอกค่ะ” คุณแพรวพรรณเหลือบมองหนังสือในมือของแม่สามีเพียงแวบเดียว แล้วก็เอ่ยปลอบ “สมัยนี้เขาก็แต่งกันแบบนี้ทั้งนั้นล่ะค่ะ อย่าเครียดเลยนะค่ะ”

“จะไม่ให้เครียดได้ยังไง เล่นหนีฉันไปทำงานเมืองนอกตั้งหลายเดือน จะโทร. หาเรารึก็ไม่มี” คุณหญิงเสาวณีบ่นอุบ เอ่ยพาดพิงถึงนางแบบบนปกนิตยสารในมือ ที่ตอนนี้กลายเป็นนางแบบดังถึงขั้นมีงานต่างประเทศแล้วอย่างตัดพ้อต่อว่า

“หนูเซอลีนก็เพิ่งโทร. มาเมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อนนี่ไงคะ” คุณแพรวพรรณว่า มองแม่สามีที่ออกอาการงอนนางแบบสาวอย่างอ่อนใจ

เห็นที่ลูกอ่อนของนางร้ายแสนแสบจะทำให้แม่สามีของเธอหลงรักนางแบบสาวเข้าให้แล้ว “วันก่อนที่คุณเพ็ญแะมา ก็บอกว่าหนูเซอลีนสบายดี”

“จะเชื่อได้หรือ ยิ่งแค้นแค้นอย่างนี้ ไม่รู้จะไปก่อเรื่องต่างบ้านต่างเมืองอีกหรือเปล่า” คุณหญิงเสาวณีว่า

“หนูเชอลีนไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะคะคุณแม่ อย่าห่วงไปเลยคะ” คุณแพรวพรรณพลอบ จริ่งอยู่ว่าเชอลีนนั้นฤทธิ์มากขนาดท่านเองยังนึกขยาด แต่นั่นมันก็หลายปีมาแล้ว

“ก็เพราะไม่ใช่เด็กนะสิ จนถึงนึกห่วง” คุณหญิงผู้ดีเก่าถอนหายใจแรงๆ “คิดคุณแม่แพรวพรรณ ขนาดตอนเด็กยังฤทธิ์เยอะขนาดนั้น ไม่รู้ปานนี้ลับเขียวเล็บจนคมกริบไปแล้วกระมัง”

“โอ้...คุณแม่ก็...” คุณแพรวพรรณอุทาน

“ไม่ต้องมาทำเป็นอ่อนใจใส่ฉัน...ฉันรู้จักแม่ฝรั่งของฉันดี” คุณหญิงเสาวณีเบือนหน้าหนีลูกสะใภ้ “ไม่มีเสียหรอกว่าจะกลับตัวเป็นคนดี มีแต่จะร้ายขึ้นเสียมิว่า”

“จะร้ายยังไ้คุณแม่ก็เอ็นดูไม่ใช่หรือคะ” คุณแพรวพรรณถามเสียงกระซ่ำ

“ใครบอกหล่อนว่าฉันเอ็นดู...ก็แค่สงสารแม่เพ็ญฯที่ต้องรับมือกับแม่ฝรั่งนั้นคนเดียว ก็เลยเข้าไปช่วยดูก็เท่านั้น” คุณหญิงเสาวณีเชิดหน้าตอบอย่างวางท่าที่

“โกหกหนูไปก็แค่นั้นแหละคะคุณแม่ เห็นหนูเชอลีนมาที่ไรก็ไม่อยากให้กลับทุกที” คุณแพรวพรรณส่ายหน้า

“แล้วหล่อนอยากให้แม่ฝรั่งนั้นกลับหรือยังไ้ ก็เห็นๆ อยู่ว่าบ้านนี้มันเจียบอย่างกับป่าช้า”

“รักหนูเชอลีนก็พูดมาเถอะคะ หนูไม่ว่าคุณแม่หรอก”

“หล่อนจะว่าฉันไ้ยังไ้ หล่อนก็รักแม่ฝรั่งนั้นเหมือนกันนั่นแหละ อย่าคิดว่าฉันไม่รู้นะ”

“ก็ต้องรักสิคะ ถึงจะฤทธิ์มากหน่อยแต่พอลูกอยู่กับเราก็คงห่างออกอ่อนแอออกเอาใจ” คุณแพรวพรรณรับ หลุดยิ้มเมื่อคิดถึงท่าทาง

อดอดอันเวลาหิวข้าวของบุคคลในหัวข้อสนทนาเวลาแะมาที่บ้าน
“ก็บอกแล้วว่าแม่คนนี้นะมากฤทธิ์ เจ้ามารยาละที่หนึ่ง”
คุณหญิงเสาวณีเปรย

“รู้แต่ก็รักไม่ใช่หรือคะคุณแม่” คุณแพรวพรรณท้วงอย่างรู้ทัน
“พูดอย่างกับจะเกลียดลง” คุณหญิงเสาวณีส่ายหัวแล้วหยิบ
หนังสือแพ้นอีกเล่มขึ้นมาอ่านอีกครั้ง เพราะอดคิดถึงสาวร่างบาง
ไม่ได้

“พีธิดาคะ เดี่ยวเชอลินจะไปค้างด้วยนะคะ แต่คงจะไป
ดึกๆ น้อย” สาวร่างบางก้าวฉับๆ ออกจากโรงแรมของพี่ชาย ทั้งที่
ปากก็ยังพูดกับพี่สะใภ้ไม่หยุด สาวเท่าก้าวเดินอย่างมาดมั่นตาม
อุปนิสัยของตัวเองและงานที่เธอกำลังทำอยู่ตอนนี่

แม้ร่างเล็กติดจะผอมบางและเล็กกว่ามาตรฐานของนางแบบฝั่ง
ยุโรป แต่ก็ไม่ได้สร้างปัญหาให้แก่ เชอลิน เทรเวน คนนี้แม้แต่บ่อย
ใบหน้างามเชิดหน้าจ้องตอบเหล่าฝรั่งตาน้ำข้าวไม่มีหลบเมื่อโดนจ้อง
ก่อนกลับไปสนใจสิ่งที่ปลายสายกำลังพูดต่อ

“คุณเชอลินจะมาทันทานข้าวเย็นหรือเปล่าคะ เด็กๆ ถ้าม”
ปลายสายถามกลับเมื่อทนลูกสิงทั้งสามรบเร้าไม่ไหว

“อืม...อันนี้ไม่แน่ใจคะ เดี่ยวให้เชอลินดูอีกทีแล้วจะโทร. บอก
นะคะ ผากหอมเด็กๆ ด้วย บอกว่าพรุ่งนี้เรามีแผนจะออกไปข้างนอก
กัน” คุณอาคนสวยยิ้มกว้าง อดตื่นเต้นที่จะได้พาหลานๆ ไปเที่ยวเป็น
ครั้งแรกตั้งแต่มาทำงานที่อเมริกาไม่ได้

“ได้สิคะ แล้วพี่ยู่กับคุณเชอลินหรือเปล่า” ณิชาวา ถ้ามถึง
พี่ชายของเธอที่น่าจะเพิ่งมาถึงที่นี่ตอนเข้ามิดแล้ว

“นอนอยู่ที่ห้องคะ เห็นว่าตอนบ่ายมีประชุมกับนายทุน...แผน
จะเปิดขอบใหม่ที่นี่”

“อ้อ เรื่องนั้นฉันทราบออกแล้วค่ะ” นิชาเออออ หันไปโทรศัพท์มือถือไว้ที่ป่าแล้วจับเจ้าลิงน้อยทั้งสามของเธอให้นั่งบนโต๊ะเพื่อรับประทานอาหารเช้า “นี่คุณเซอลีนกำลังไปทำงานหรือคะ”

“ใช่ค่ะ นัดคุยเรื่องเดินแบบ...งานเดิมๆ นะคะ” เซอลีนบอกเบาๆ ขณะแตะบัตตรถไฟใต้ดินแล้วเดินเร็วๆ ลงบันไดไปด้านล่าง “แค่นี้ก่อนนะคะ รถไฟมาแล้ว บายค่ะ” เมื่อได้ยินปลายสายบอกลา คุณหนูไฮโซก็กดตัดสาย หย่อนโทรศัพท์มือถือราคาแพงของตัวเองเข้าไปในกระเป๋าใบเล็ก แล้วยืนรอรถไฟที่กำลังจะหยุดลง

“กฤษ...เป็นไงบ้าง สอนวันนี้”

เจ้าของชื่อหันมองรุ่นพี่ของตัวเองขณะเดินออกมาจากห้องบรรยาย

“ก็เหมือนเดิมครับพี่ หลับบ้างเล่นมือถือบ้าง” ดอกเตอร์หนุ่มอายุสามสิบสามปีแต่งกายด้วยชุดภูมิฐานเพราะสถานที่และงานของเขา ฉีกยิ้มกว้างอย่างเป็นมิตร แม้จะมาจากบ้านที่ขึ้นชื่อว่ามีคุณหญิงผู้ดีเก่าที่ดูแลनुักก็ตาม สม่กับที่เหล่านักศึกษาเรียกว่า ‘คุณชายยิ้มหวาน’ แทนที่จะเรียก อาจารย์คมกฤษ เศรษฐธรรมา

คมกฤษรจจนกระทั่งรุ่นพี่ของเขาเดินมาใกล้แล้วจึงเดินต่อ ก่อนจะถามไถ่เรื่องที่อาจารย์ในคณะพูดกัน “พี่ศักดิ์ละครับ ได้ข่าวว่าจะลาพักหรือน”

“ข่าวไวจริง คุณสุมลละสิ” คนเป็นรุ่นพี่เหล่มองอย่างรู้ทันแล้วส่ายหัว “ยังไม่ได้ยื่นเรื่องหรอก พี่กำลังคุยกับผู้ช่วยพื่ออยู่ว่าเขาจะว่างมาช่วยหรือเปล่า”

“พี่มีผู้ช่วยด้วยหรือครับ” คมกฤษตาโตอย่างแปลกใจ เพราะเขาไม่เคยรู้ว่ารุ่นพี่ของเขาคนนี้มีผู้ช่วย

“มีสิ เก่งมากด้วยนะ อายุน้อยกว่านาย แต่น่าจะจบปีเดียวกัน

ละมั้ง ถ้าจำไม่ผิด” ศักดิ์คิดว่า

“หรือครับ คงเก่งน่าดูเลยนะครับ” คมกฤษบอกขณะคิดตาม

“เก่งสิ ทั้งเก่งทั้งสวยเลยละ”

“นี่ก็จะจับคู่ให้ผมหรือครับ” คมกฤษเงยหน้าหัวเราะอย่างรู้ทัน

แผนการ

“เปล่าหรอก แค่จะลองดูเฉยๆ” คนเป็นรุ่นพี่ส่ายหน้า “ผู้ช่วยพี่
อย่าไปยุ่งด้วยนะดีแล้ว”

“โหวงวั้นล่ะครับ” คมกฤษหัวเราะร่วน

“อ๊วย...อย่าให้พูดเลย” เขาโอด ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ “สวยก็
สวยอยู่หรอกนะ แต่ถ้าจะให้จับ พี่ขอบาย”

“ก็พี่แต่งงานแล้วนี่ครับ” คมกฤษว่า

“นั่นก็ถูก” ชายหนุ่มว่าแล้วทำหน้าสยดสยอง “ขึ้นพื้นอกใจนะ
สาเอาพี่ตาย”

“พี่สาเขาใจดีออกนะครับ” คมกฤษออกปาก

“ไฉ่เวลาใจดีก็ใจดีอยู่หรอก...แต่หឹងขึ้นมาที่บ้านแทบแตก” หนุ่ม
รุ่นพี่เบ้หน้า “นี่นะ ถ้าผู้ช่วยพี่ไม่ได้จับที่เดียวกับเขา พี่ก็คงไม่มีผู้ช่วย
หรอก”

“ผู้ช่วยพี่จับที่เดียวกับพี่สาหรือครับ” คมกฤษถามเสียงสูง
คิดไม่ถึงว่าผู้ช่วยของรุ่นพี่เขาจะจบจากเมืองนอก “ผมคิดว่าเขาจบ
จากที่เดียวกับเราซะอีก”

“ไม่หรอก ชานั่นเขาหัวนอก” หนุ่มรุ่นพี่ว่า “ไม่ชอบเรียน
มหา'ลัยที่นี้หรอก ชอบอ่านเองเรียนเองมากกว่า ที่สาจบได้ก็เพราะได้
เขาช่วยเรื่องวิทยานิพนธ์เลยนะ”

“นี่คงจะเก่งจริงๆ นะครับ พี่พูดขนาดนี้ ผมชักอยากเจอขึ้นมา
เลยนะครับ” คมกฤษเปรย

“ไม่ต้องห่วง ได้เจออยู่แล้ว ยังไงซะพี่ก็ต้องแนะนำกฤษให้ผู้ช่วย

“พี่รู้จักให้ได้ คนเก่งๆ เจอกัน จะได้ช่วยเหลือกัน”

“แล้วเขาจะรับสอนนักศึกษาปริญญาโทด้วยหรือเปล่าครับ”

“รับสิ ก็เข้ามาดูทุกอย่างแทนพี่หมดนั่นแหละ”

“ฉันก็คงได้เจอเขาบ่อยๆ นะครับ เพราะเราสอนต่อกัน”

“ก็คงงั้น แต่เขาโดนนะพี่จะบอกให้ นายเจอบ่อยๆ จะได้รู้วิธีซ่อม คนอายุเยอะกว่า” ดอกเตอร์รุ่นพี่หัวเราะร่วน “ข้อสอบปีที่แล้วที่ตกกัน เยอะๆ ก็เขานั้นแหละเป็นคนออก”

“จริงหรือครับ ฉันผมเชื่อแล้วละครับว่าโดนจริง” คมกฤษยิ้ม แหะ ยังจำข้อสอบเมื่อปีที่แล้วได้ขึ้นใจ เพราะแต่ละข้อนั้นทำเอาเขา ถึงขั้นเหงื่อตก

“ใช้มั้ยละ พี่แทบอยากตายตอนเปิดข้อสอบ” รุ่นพี่หนุ่มงยหน้า หัวเราะเสียงดัง ก่อนจะชักชวนกันไปหาอะไรรับประทานยังร้านอาหาร ใกล้ๆ มหาวิทยาลัย

“ว่าไงเมอร์ ไปดูงานเป็นไงบ้าง” สาร่างบางที่กำลังอ่าน สัญญาของห้องเสื้อชื่อดังอยู่เยยหน้าชั้นถามเพื่อนสนิทที่เพิ่งเดินเข้ามา ในห้อง

“ก็ดี...ต้องเปิดเป็นชอปเล็กๆ ก่อนนั่นแหละ” ฌานินเหลือบมอง เพื่อนสาวแล้วเดินไปนั่งที่โซฟาอีกตัวใกล้กัน “แกะละ สัญญาไปถึงไหน แล้ว” ดีไซน์เนอร์หนุ่มย้อนถามเพื่อนสนิทรุ่นน้องอย่างเซอสินด้วยความ อยากรู้ระคนเป็นห่วง

“คงไม่เห็นหรอก” คุณหนูไฮโซตอบขณะเลื่อนสายตาอ่านไป ด้วยในที “ตั้งปีหนึ่งเนาะ ไม่ไหวหรอก...แกก็รู้ว่าฉันงานเยอะ” หญิงสาว จึงจำบอก หลังจากไต่รตรองและคำนวณงานที่เธอต้องรับผิดชอบอยู่ แล้วก่อนหน้านี้

“แต่งานนี้ก็ดีนะนั่งเซอสิน ถ้าแกเซ็นกับห้องเสื้อนี้แกก็จะดังมาก

กลายเป็นนางแบบแถวหน้าเลยนะยะ” ฉานินคิดว่าเอกสารในมือของเพื่อนสนิทมาอ่าน “ดูสิ เงินก็ไม่ใช่บ่อยๆ นะ”

“ไม่ไหวจริงๆ เเมอร์ ที่ทำอยู่ตอนนี้ก็แทบไม่มีเวลาพักแล้ว” คุณหนูไฮโซโอดครวญ “ไหนจะโรงแรม ไหนจะเดินแบบ ไหนจะงานอื่นอีก”

“ทำงานเยอะแบบนี้แถมเงินไปไว้ไหนหมดยะ” ฉานินถามอย่างไม่เข้าใจ “ฉันเห็นแกวิ่งหน้าวิ่งหลัง สักวันจะเครียดจนเป็นบ้า”

“เหรอ...แกคิดงั้นเหรอ” เซอสินยิ้มขำ “ฉันใช้เงินเก่งจะตายแกก็รู้ ขึ้นไม่ทำงานก็กินเกลบก้นพอดี”

“อย่างแกเขาไม่เรียกว่าทำงานหรอกยะ” ฉานินเบ้าปาก “เอาจริงๆ นะนั่งเซอสิน ฉันไม่เห็นเข้าใจเลยว่าแกจะทำงานไปทำไมตั้งมากมาย แค่ช่วยพี่แกดูแลโรงแรมก็เหนื่อยจะตายซัก” ฉานินเบ้าหน้า ยังจำความวุ่นวายภายในห้องประชุมผู้บริหารของเทรเวนแกรนด์ที่เคยมีโอกาสได้เข้าไปอย่างแม่นยำ

“ฉันทำงานเยอะๆ แบบนี้ก็ดีไม่ใช่เหรอ แกจะได้ไม่ต้องคอยรำคาญฉันไง”

“นั่นมันก็ดี...แต่ฉันกลัวแกจะตายเอานะสิ”

“ไม่หรอกน่า...เดี๋ยวเสร็จงานนี้ก็กลับบ้านละ คราวนี้ฉันจะเฝ้าแกเข้าเียนเลย”

“เหรอยะ” ฉานินเบ้าปากอย่างหมั่นไส้ “ใช่ว่าจะไปนัดตบกับใครอีกหรอกหรือ ไม่ได้ซ้อมมือนานแล้วนี่แกนะ”

“บ้าสิ!”

“คุณย่าครับ รีบหน่อยเถอะครับ เราต้องขับรถอีกไกลนะครับ” คมกฤษร้องเรียกคุณย่าที่ยังไม่ออกมาจากห้อง ทั้งที่วันนี้เป็นวันสำคัญของท่านแท้ๆ

“จะรีบไปไหน งานมันไม่หนีไปไหนหรอก” คุณหญิงเสาวณีในชุดไหมราคาแพงบอกหลานชายเพียงคนเดียวหัวนุๆ

“คุณย่าครับ จอนคนอื่นก็อย่ามาลงที่ผมสิครับ” คมกฤษประท้วง ประคองร่างท่วมให้เดินลงไปตามด้านล่างที่ตอนนี้มีมารดาของเขารออยู่

“เสร็จแล้วเหอะคะ คุณแม่” คุณแพรวพรรณร้องทัก ลูกขึ้นยืนทันทีที่เห็นร่างท่วมของแม่สามีเดินเข้ามาในห้องรับแขก “ไปกันเถอะคะ ข้ากว่านี้แขกคงได้มาก่อน คุณหญิงเพ็ญแขรออยู่ที่โรงแรมแล้วนะคะ”

กล่าวจบ ครอบครัวเล็กๆ ของตระกูลผู้ดีเก่าก็ทยอยกันเดินไปที่รถเก๋งคันเล็กของคมกฤษ ขับออกไปยังไม่ถึงครึ่งทาง เสียงแหวอย่างหงุดหงิดของคุณหญิงเสาวณีก็ดังขึ้นเสียก่อน

“กลับรถ ฉันไม่ไปแล้ว” คุณหญิงเสาวณีร้องบอกอย่างเอาแต่ใจ หลังจากที่เข้ามานั่งในรถได้พักใหญ่

“ไม่ได้นะคะคุณแม่ งานนี้เราเชิญแขกไว้เยอะเลยนะคะ” คุณแพรวพรรณที่นั่งเคียงลูกชายอยู่ตอนหน้าของรถหันมาบอกแม่สามี

“ก็ฉันไม่สบายตัว ไม่อยากไปงานแล้ว” คุณหญิงเสาวณีบอกเร็วๆ

“คุณย่าไม่สบายจริงๆ หรือโกรธที่หลานรักมางานไม่ได้กันแน่ครับ” คมกฤษท้วงอย่างรู้ทัน เพราะหลังจากที่คุณย่าของเขารู้ว่าหลานรักอย่าง เซอสิน เทรเวน มางานนี้ไม่ได้ เพราะติดงานเดินแบบที่ต่างประเทศก็แทบจะยกเลิกงานวันเกิดครบรอบแปดสิบปีของตัวเองลง

“อย่างแกจะไปรู้อะไร ตากฤษ” คุณหญิงเสาวณีบอกโกรธๆ “แม่ฝรั่งบอกว่ามาได้ มาได้ แล้วพอถึงวัน กลับบอกว่าติดงาน...”

“หนูเซอสินคงจะมาได้จริงๆ นั่นแหละคะคุณแม่” คุณแพรว-

พรรณว่า ลอบมองหน้าลูกชายที่กำลังขับรถอยู่อย่างอ่อนใจ เพราะตั้งแต่ที่ซอลีนมาเป็นแขกประจำที่บ้าน แม่สามีที่ขึ้นชื่อว่าดุแสนดุก็ออกอาการติดยึดหลานสาวคนใหม่แจ เรียกได้ว่า ถ้าว่างขึ้นมาสองคนนี้ตัวแทบจะติดกันตลอดเวลา

“ฉันรู้แล้ว” คุณหญิงเสาวณีว่าเสียงแข็ง “แล้วอีกนานมัยกว่าจะถึงงาน ฉันเมื่อยแล้วนะ”

“อีกสักพักครับ” คมกฤษตอบ

“แม่เพ็ญแซนี่ยังงี้ สร้างโรงแรมไว้ใกล้เป็นโยชน์เสียอย่างนี้ ใครเขาจะมาพัก”

คมกฤษเหลือบมองคุนย่าของตัวเองที่บ่นมึนงอกล่าวโทษคนอื่นกับเรื่องไม่เป็นเรื่องแล้วส่ายหัวอย่างอ่อนใจ ไม่เข้าใจว่าท่านจะติดคุนหนูไฮโซมากฤทธิ์คนนั้นอะไรนักหนา ขนาดมาจนถึงโรงแรมท่านก็ยังไม่มีความว่าจะอารมณ์ดีขึ้น

งานวันเกิดครบรอบแปดสิบปีของคุณหญิงเสาวณีนันถูกจัดขึ้นภายในห้องบอลรูมขนาดใหญ่ของโรงแรมเทอร์เวนแกรนด์ โดยมีคุณหญิงเพ็ญแซและคุณแพรวพรรณเป็นแม่งาน แขกหรือนั้นต่างเป็นชนชั้นสูงในวงสังคมที่ต่างคึกหน้าค่าตากันดี เพราะล้วนแต่ผ่านการอบรมนิสัยจากคุณหญิงเสาวณีกันมาทั้งนั้น อาจจะมีบางคนที่แต่งเป็นสามีหรือภรรยาเข้ามา ถึงอย่างนั้นบรรยากาศในงานก็ยังนับว่าอบอุ่นอยู่พอควร

“ขอให้สุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้พวกเราไปนานๆ นะครับคุนย่า” สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท่านหนึ่งอวยพร หลังจากยื่นของขวัญกล่องใหญ่ให้บุคคลที่ตนนับถือ

“ขอบใจๆ ไม่เจอกันนานสบายดีนะพ่อกุณ” คุณหญิงเสาวณีถามไถ่ ส่งต่อกล่องของขวัญไปให้หลานชายที่ยืนอยู่ไม่ไกล

“สบายดีครับคุณย่า แล้วเราละเป็นไงบ้างกฤษ ได้ยินว่าเป็น ดอกเตอร์แล้วนี่” ส.ส. คนเดิมตอบแล้วหันไปทักช่างสูงที่ยืนอยู่ไม่ไกล

“ครับลุง จบได้สักพักแล้วครับ” คมกฤษตอบอย่างนอบน้อม

“ไม่มีอะไรให้เรียน แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่จะแต่งงานล่ะ อายุ อาณามก็ไม่ใช่่น้อยๆ แล้วนะเรา”

“ยังดีกว่าครับ ผมยังไม่รีบ” คมกฤษตอบยิ้มๆ อย่างสุภาพ

“ถ้าเราได้เจอกับลูกลุงก็ดี แต่เสียดายน้องเฟิงกลับไปเรียนต่อ เมื่ออาทิตย์ก่อนนี่เอง... ไม่นั่นคงได้เจอกัน” ท่าน ส.ส. บอกอย่างเสียดาย คมกฤษจึงได้แต่ยิ้มน้อยๆ ไม่พูดอะไรไปมากกว่านั้น “ถ้าอย่างนั้นผม ไปทักคนอื่นก่อนนะครับคุณย่า ขอให้สุขภาพแข็งแรงนะครับ”

คุณหญิงเสาวณีพยักหน้าให้แก่คำบอกนั้น ก่อนจะหันไปมอง แหกอีกคนที่กำลังเดินเข้ามาทัก

“สุขสันต์วันเกิดค่ะคุณท่าน ขอให้สุขภาพแข็งแรงนะคะ” สาว ร่างบอบบางในชุดกระโปรงเรียบร้อยยกมือไหว้ ก่อนจะกล่าวอวยพร “นี่ค่ะ ของขวัญเล็กๆ น้อยๆ”

“ไหว้พระเถอะ แล้วนี่สามีไปไหนเสียล่ะ...ทำไมมาคนเดียว” เจ้าของงานเอ่ยทัก แล้วพานตามไถ่ไปถึงสามีของคุณหญิงสาวร่างบางที่ ท่านพอจะรู้จักมักคุ้นอยู่บ้าง

“พี่ยุทธิขาบินไปดูงานที่สิงคโปร์นะคะเลยมาไม่ได้” ภารณียิ้ม แล้วเบือนหน้าไปถามคมกฤษ “พี่กฤษล่ะคะ ไม่เจอกันนาน...สบายดี นะคะ”

“พี่สบายดี เราละเป็นอย่างไรบ้าง” คมกฤษถามกลับ ขณะมอง ไปหน้างานที่ไม่ได้เจอร่วมปี

“สบายดีค่ะ” ภารณียตอบ ก่อนจะยกมือขึ้นไหว้ผู้ใหญ่อีกสอง ท่านที่เฟิงเดินเข้ามาทัก “สวัสดิ์ค่ะคุณน้า” ภารณียื่นให้คุณแพรวพรรณ ตามด้วยคุณหญิงเพ็ญแข

“สวัสดีจ๊ะ” คุณแพรวพรรณรับไหว้อย่าง

“สวัสดีจ๊ะ” คุณหญิงเพ็ญแขรับไหว้พร้อมยิ้มแฉ่งๆ จำได้ไม่ลืม ว่าลูกสาวของเธอเคยมีเรื่องกับคนบ้านเดียวกับหญิงสาวตรงหน้าจนเป็นเรื่องใหญ่โตเมื่อหลายปีก่อน แต่ไม่ทันจะพูดคุยกันไ่มากกว่านี้เสียงตะโกนดังลั่นก็แหวกอากาศมาเสียก่อน

“คุณย่า...คุณย่าขา...” เสียงแปร้นตะโกนลั่นไปทั้งงาน ก่อนที่คุณหญิงเสาวณีจะเห็นร่างบางของแม่ฝรั่งหัวทองวิ่งเหยงๆ เข้ามากระโจนกอดท่านราวกับม้าดีดกะโหลกก็ไม่ปาน “คิดถึงที่ซู้ด...” เซอ-ลีนลากเสียงยาว ก่อนจะจูบไปที่แก้มเหี่ยวย่นนั้นไม่เลือกที่ หลงลืมไปว่าตอนนี้ตัวเองทาลิปสติกสีสดอยู่

“นี่หล่อนโกหกฉันหรือแม่ฝรั่ง” คุณหญิงเสาวณีถามอย่างเอาเรื่อง แต่มือก็ยังกอดรัดร่างบางไว้ไม่ปล่อย “แล้วดูแต่งเนื้อแต่งตัวเข้านี้มันงานวันเกิดผู้ใหญ่ณะหล่อน”

“แล้วสวยมั๊ยล่ะคะ” คุณหนูไฮโซในชุดกระโปรงสุดวาทวิริยัมแฉ่ง ก่อนจะเหลือบไปเห็นมารดา “แม่ขา คิดถึงจัง” หญิงสาวคลายอ้อมกอดจากร่างท้วม แล้วถลาเข้าไปสวมกอดมารดาของตัวเองแทน

“กลับมาทำไมไม่บอก ดูลิ แล้วนี่ใครไปรับ” คุณหญิงเพ็ญแขหอมแก้มลูกสาวหนักๆ อย่างแสนคิดถึง แล้วตำหนิอย่างเป็นห่วง

“เเมอร์ไปรับค่ะแม่...แม่แพรว เซอลีนคิดถึง...คิดถึง” หลังจากตอบคำถามแล้ว หญิงสาวร่างบางก็หันไปออดอ้อนคุณแพรวพรรณอีกคน

“แม่ก็คิดถึงหนูลูก แล้วไหนดูลิ...นี่ผอมลงหรือเปล่าลูก ทำไมแก้มตอบเสียขนาดนี้” คุณแพรวพรรณท้วง ยกมือขึ้นแตะแก้มตอบๆ นั้นอย่างเป็นห่วง “ได้กินอะไรบ้างหรือเปล่าลูก ทำไมผอมติดกระดุกแบบนี้ล่ะลูกแม่”

“ไหนๆ...มาให้ฉันดูลิแม่ฝรั่ง” คุณหญิงเสาวณีว่า ก่อนคว้าแขน

เชอลินให้หันไปหาตน “ตายแล้ว! ทำไมผมอมเกร็งอย่างนี้ล่ะ”

“เชอลินทำงานหนักไปหน่อยค่ะ” เชอลินยิ้มแหย่ มองผู้ใหญ่อหลังจากที่หุ่นนางแบบของเธอทำให้พวกท่านเป็นห่วง

“งานหล่อนเขาห้ามกินข้าวกินปลาหรือไข่แม่คุณ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ได้” เจ้าของวันเกิดขมวดคิ้วถามอย่างไม่พอใจ

“เชอลินกินนะคะคุณย่า แต่ว่ามันไม่อร่อยเหมือนที่แม่แพร์ทำนี่” คุณหนูไฮโซอดออดอ้อนเอาตัวรอด เรื่องอะไรจะบอกว่าเธอเอาแต่เที่ยวตะลอนกับเพื่อนจนแทบหาเวลากินข้าวแบบชาวบ้านชาวช่องไม่ได้ “แล้วเชอลินก็คิดถึงคุณย่ามากๆ...จนแทบกินไม่ได้นอนไม่หลับเลยล่ะค่ะ”

“ก็บอกแล้วว่าไม่ต้องไปทำหรงงานอะไรนั่นของหล่อน ไม่ได้อยู่บ้าน แถมยังเปลืองเนื้อเปลืองตัวอีก” คุณหญิงเสาวณีปั่นกระปอดกระแปด ยกมือขึ้นลูบผมที่ถูกตัดจนเป็นลอนสวยอย่างเอ็นดู

“อย่าดูเลยน้ำ...เชอลินน้อย...เหนื่อย” หญิงสาวอหะหะ ก่อนสายตาจะพลันเหลือบไปเห็นใครบางคนแล้วใบหน้างามก็เปลี่ยนเป็นบึ้งตึง รีบคลายอ้อมกอดออกจากกร่างท้วมของเจ้าของงานวันเกิด ด้วยท่าทางที่ทำให้ผู้ใหญ่ต้องมองหน้ากันเล็กน้อย

ใบหน้างามขีดขึ้นมองร่างบอบบางของภารณีอย่างไม่เป็นมิตร ก่อนจะเบนสายตาไปยังชายหนุ่มร่างสูงสวมสูทที่ยืนอยู่ไม่ไกล

“เชอลินว่าเชอลินกลับดีกว่า...” คุณหนูไฮโซเปรย ยกมือขึ้นกอดอก

“ได้ยังแม่คนนี่ อยู่กับฉันก่อนสิ” คุณหญิงเสาวณีโวย เอื้อมมือไปจับแขนเล็กๆ เข้ามาหาตัว ก่อนที่แม่ฝรั่งของท่านจะวางมวยกับอริเก่า

“ไม่เอา...เชอลินรังเกียจ” คนสวยบาดตาโพล่งออกไปดังลั่น ทำเอาบรรดาผู้ใหญ่ในงานต่างอ้าปากค้างไปตามๆ กัน

“คุณเซอลิน!” คมกฤษกอดเสียงต่ำ

“มีอะไร เรียกชื่อฉันทำไม” คุณหนูไฮโซถามอย่างเอาเรื่อง มองร่างสูงที่ออกโรงป้องแฟนเก่าอย่างไม่เป็นมิตร พวกชอบแสบนี่เธอชอบนักละ

“เซอลินมาหาแม่” คุณหญิงเพ็ญแขเรียกลูกสาวด้วยน้ำเสียงติดจะดู

“แม่ให้คนบ้านนี้เข้าโรงแรมเรามาได้ไงคะ แม่ลืมไปแล้วหรือไม่ว่าพวกมันช่วยกันแย่งพี่คาร์ลไปจากพี่ณิชา” คุณหนูไฮโซหันมาโวยใส่คนเป็นแม่บ้าง

“เซอลิน!” คุณหญิงเพ็ญแขเด้ดลูกสาว สลับกับมองหน้าคุณหญิงเสาวณีที่แอบเล็กคิ้วมองอย่างห้วนใจ

“หนูเซอลินไปนั่งกับแม่ก่อนดีมั้ยจ๊ะ” คุณแพรวพรรณถามเสียงหวาน ยื่นมือมารับคนมากฤทธิ์ ก่อนที่จะมีใครจับตัว “วันนี้แม่ทำซอ่ม่วงมาด้วยนะ ของโปรดหนูเซอลินไง”

“แม่แพรว...” คนมากฤทธิ์วิ่งเข้าไปออเฮาะ ก่อนจะมองเขม็งมายังคุณ “เซอลินรักแม่แพรวที่สุดในโลกเลยคะ”

“ไปๆ จะพาไปไหนก็รีบพากันไปเสียเถอะ” คุณหญิงเสาวณีโบกมือไล่ ถอนหายใจหนักๆ เมื่อลูกสะใภ้ของท่านรู้วิธีจัดการกับนางมารหน้าสวยนั้นได้ก่อนที่จะพังงาน “แล้วก็...อย่าก่อเรื่องอะไรล่ะแม่ฝรั่ง”

“สัญญาไม่ได้หรอกคะคุณย่า ถ้าเกิดมีการแย่งสามีกันขึ้นมา เซอลินอาจจะไปร่วมวงด้วย” คุณหนูไฮโซขีดหน้าตอบอย่างท้าทาย พลางเหน็บแนม

“แม่คนนี่...รีบพาออกไปเลยนะแม่แพรว ก่อนที่ฉันจะหยิกเนื้อขาด” คุณหญิงเสาวณีขู่ จ้องมองหญิงสาวที่โดนคุณแพรวพรรณจับจูงออกไปนั้นอย่างคาดโทษ

“ขอโทษค่ะคุณป้า” คุณหญิงเพ็ญแขยกมือไหว้คนที่สูงอายุกว่าตน

“ช่างมันเถอะ ก็รู้ๆ กันอยู่ว่าลูกสาวหล่อนมากฤทธิชนาใดไหน” คุณหญิงเสาวณีโบกมือปิดอย่างไม่เอาความ ก่อนจะทักชายร่างสูงโปร่งที่ติดจะบอบบางที่ท่ายืนหน้าดี “อ้าวพ่อผาน...มาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“สัปดาห์แล้วครับคุณท่าน...แล้วก็เออ...สุขสันต์วันเกิด ขอให้สุขภาพแข็งแรงนะครับ” ฌานินยกมือไหว้พร้อมยิ้มแฉ่งๆ ด้วยเพราะไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะเดินเข้ามาร่วมวงที่เมื่อครู่เพื่อนสนิทของเขานั้นทำท่าว่าจะตีจนแตกกระจุย

“สมพราปากเถอะพ่อ แล้วนี่กินอะไรมาหรือยัง...ผอมลงไปเยอะเหมือนกันนะเรา” คุณหญิงเสาวณีว่า พลังกวั๊กมือเรียก “ไหนๆ เข้ามาให้ดูใกล้ๆ หน่อยสิ”

“ผมอยู่ๆ นะครับ วิ่งหน้าว้างหลังน้ำหนักเลยลด” ฌานินตอบเบาๆ ขณะโดนคุณหญิงผู้ดีเก่าจับพลิกซ้ายพลิกขวา

“เราสองคนนี่พอกัน แล้วแม่จะวางใจให้ไปทำงานไกลๆ กันได้อีกหรือลูก...ดูสิ ขำวปลาไม่พากันกิน” คุณหญิงเพ็ญแขต่อว่าชายร่างสูง เพราะเขาเปรียบเสมือนคนในบ้านของท่านไปเรียบร้อยแล้ว หลังจากพี่น้องสาวของเขานั้นแต่งงานกับลูกชายคนโตของท่านไปเมื่อหลายปีก่อน

“ก็กินอยู่นะครับ” กินเหล้า...ฌานินยิ้มแหย่ต่อคำพูดข้างท้ายนั้นในใจ ขึ้นมैयाของน้องสาวเขารู้ว่าเขานั้นเอาแต่เมาหัวราน้ำ มีหวังโดนห้ามเที่ยวเป็นเดือนๆ

“งั้นไปหาเชอลิ้นกับแม่เถอะ ปล่อยให้คุณป้าท่านรับแขกไป” คุณหญิงเพ็ญแขเสนอ

“ก็ดีครับ ผมเริ่มหิวขึ้นมาเหมือนกัน” ฌานินพยักหน้ารับ เพราะขึ้นอยู่ตรงนี้นานๆ มีหวังเขาได้จัดการยายผู้หญิงที่ช่วยพี่สาววางแผน

แย่งสามีของน้องสาวเขาแน่ๆ

“เรื่องอะไรฉันจะยืนอยู่คนเดียวล่ะ ฉันจะเข้าไปด้วย...นี่ก็ชักจะหิวขึ้นมาเหมือนกัน” คุณหญิงเสาวณีขัดคอ ก่อนจะหันไปหาหลานชายที่ยืนอยู่ไม่ไกล “แกร็บแขกไปนะตากฤษ”

“แต่คุณย่าครับ...”

“ส่วนหล่อน...โดนแม่ฝรั่งนั้นแหวะนิดแหวะหน่อยก็ทำใจซะคราวหน้าคราวหลังจะได้ไม่ไปหาเรื่องใส่ตัวอีก ไม่รู้หรือไงว่าแม่คนนี่เกลียดคนเข้ากระดูกดำ”

“คะ คุณท่าน” ภารณีพยักหน้ารับคำ

“ก็อย่างนี้แหละน้ำ...พวกชอบทำตัวผิดศีล นรกเลยมาเยือนถึงที่” หญิงสูงวัยปรารภเบาๆ ก่อนจะเดินออกไปโดยไม่ทันสังเกตสีหน้าของคนที่ได้ยินคำปรารภนั้นแม้แต่หน่อย

“อย่าหงุดหงิดเลยลูก ถือซะว่าแม่ขონะ” คุณแพรพรรณ
ลูกแขนบางของคนข้างตัวอย่างอ่อนโยนพลงเอ่ยปากกล่อม “วันนี้วันดี ไม่หงุดหงิดให้แม่ได้มั๊ยลูก”

“แต่แม่แพรคะ แม่แพรก็รู้ว่ามันปวนบ้านเซอลินไว้แค่ไหน”
คุณหนูไฮโซเสียงแข็ง ใบหน้างามจ้ำงออย่างเอาเรื่อง “แม่แพรก็ยังเชิญมันมางาน”

“ก็เขาสนิทกับคุณย่า จะเว้นไว้ คนอื่นเขาจะว่าเอาได้นะลูก”
คุณแพรพรรณให้เหตุผล

“นี่แม่แพรเข้าข้างมันหรือคะ” คุณหนูตัวร้ายเสียงสูง แสร้งบิบน้ำตาจนแลดูน่าสงสาร

“ไม่ใช่ลูก แม่ไม่ได้เข้าข้าง” คุณแพรพรรณบอก “แม่แค่ทำตามที่ควรเท่านั้นเอง”

“เซอลินงอน” คุณหนูตัวร้ายเบ้าหน้า เตรียมสั่งน้ำตาให้ไหลออก

มาเพื่อจัดการโล่อริตัวร้ายออกจากงานอย่างเนียนๆ “แม่แพรวเข้าข้างมัน”

“โง่ลูก อย่าเล่นอย่างนี้สิ เดี่ยวแขกก็ได้ตกใจกันหรอก” หญิงสูงวัยอุทธรณ์ รู้อยู่แล้วว่าหญิงสาวนั้นต้องใช้ไม้นี้กับท่าน “เอาไว้แกลิงเขาที่หลังได้มัยลูก งานนี้แม่ขอจริงๆ”

“สัญญากันแล้วนะคะ” คนจะร้องให้อยู่เมื่อครู่หันมาถามอย่างฉับไว ใบหน้าสวยเปลี่ยนเป็นจ้องเขม็งทันตาเห็น “ครึ่งหน้าแม่แพรวต้องเข้าข้างเธอสินะ”

“ได้เลยลูก จะทำอะไรใคร...เอาเลยตามสบาย แต่งานนี้แม่ขอ” คุณแพรวพรรณพยักหน้ารับ ปลูกผมนุ่มนั้นอย่างเอื้อเอ็นดู เพราะไม่เคยมีลูกสาวอย่างใครเขา ต่อให้หญิงสาวร้ายขนาดไหนก็โกรธเกลียดไม่ลงสักที

“เธอสินรักแม่แพรวก็แบบนี้” คุณหนูไฮโซยิ้มกว้างอย่างสนใจ เริ่มวางแผนในหัวเอาคืนคู่กรณีทันที

“จะรักอะไรกันนักหนาแม่ฝรั่ง” เสียงเข้มที่แฝงความดุของคุณหญิงเสาวณีแทรกอากาศมา ทำให้คนข้างอ้นต้องเปลี่ยนสีหน้าอีกครั้ง

“เธอสินงอนคุณย่าอยู่ เธอสินจะไม่พูดด้วย” คุณหนูตัวร้ายปากย่น “คุณย่าให้มันมางาน เธอสินไม่ยอมหรอก”

“แล้วหล่อนจะมางอนอะไรฉัน งานนี้มีแต่แม่แพรวกับแม่ของหล่อนเป็นคนจัด หล่อนก็ไปโกรธเขาสิ” คุณหญิงเสาวณีเสียงแข็ง บั๊บบความผิดไปให้ลูกสะไภ้

“ยังงี้ก็ช่าง เธอสินงอนคุณย่าอยู่” คุณหนูไฮโซเถียง

“เอ๊ะ นี่มันวันเกิดฉันนะแม่ตัวดี” คุณหญิงเสาวณีขึ้นเสียง ทำสะพานมองหน้าคนรุ่นหลานอย่างเอาเรื่อง

“แม่แพรวขา...ดูสิ คุณย่าดุเธอสินอีกแล้ว” คุณหนูตัวร้ายตีหน้า

เศร้้า เขย่าแขนฟ้องคุณแม่พรพรรณอย่างหาพรรคหาพวก

“ไม่ต้องไปอ่อนแม่พรเขาเลยนะ มาให้ฉันจัดการซะดีๆ ไปอยู่
เมื่อนอกเมื่อนา ทำไมไม่ดูแลตัวเองซะ” คุณหญิงเสาวณีชี้หน้า
กัดฟันพูดอย่างมีน้ำใจ “จะเหลือแต่กระดูกอยู่แล้วนะแม่ตัวดี”

“ที่เซอลินคุยกับคุณย่าเพราะเซอลินรักคุณย่ารอกนะคะ” ร่า
บางถลาเข้าไปอCHASEคนสูงอาย “เซอลินไม่ได้กลัวคุณย่ารอก”

“รักฉันเหอ...รักฉันก็ยังมีฉัน” คุณหญิงเสาวณีเขินเขียว ปิด
เนียนี่ที่แขนเล็กอย่างหมั่นไส้

“โอ...คุณย่าขา” เซอลินลากเสียง ญ่ไถแถมๆ กับหัวไหล่
คุณหญิงเสาวณีอย่างอดอาย “ก็เซอลินไปทำงาน”

“ฉันเลี้ยงหล่อนไปตั้งเท่าไร...พอนี้ไปทำงานก็เหลือแต่กระดูก
กลับมา” คุณหญิงเสาวณีบอกอย่างแรงแอน ยังจำได้ว่าก่อนไป แม่ฝรั่ง
ยังมีเนื้อหนังกว่านี้นัก

“เซอลินก็กลับมาให้คุณย่ากับแม่พรเลี้ยงแล้วไงคะ เดียวคราวนี้
จะอยู่นานๆ เลย”

“นี่หล่อนไม่ได้จะเลิกทำงานอะไรนั้นของหล่อนแล้วรอกหรือ”
คุณหญิงเสาวณีเสียงแข็ง ทำเอาแม่ปลาไหลตัวร้ายอ้าปากค้างไปไม่
เป็นเลยทีเดียว

“เอ่อ...ก็...เลิก...แค่พักนี้แหละคะ” เซอลินอ้าปากค้าง แล้วก็หุบ
ออยู่หลายครั้ง ก่อนจะตอบเสียงอ้อมแอ้ม

“แล้วเมื่อไหร่จะเลิกทำกัน กลับไปคราวนี้คงได้ล้มหมอนนอน
เสื่อกลับมา” คุณหญิงเสาวณีเสียงแข็งใส่

“ไม่ถึงขนาดนั้นรอกคะคุณย่า” เซอลินอ้อมแอ้ม วาดแขนไป
กอดร่างท่วมไว้อย่างอCHASE “อย่าโมโหเลยนะ โอ้เอ้โอ้เอ้”

“ไม่ต้องมาทะเล้นใส่ฉัน ฉันรู้ทันลูกไม้หล่อนรอกยะ” คุณหญิง
เสาวณีสะบัดเสียงใส่อย่างแรงแอน

“คุณย่าจะมางอนใส่เซอลินไม่ได้นะ เซอลินยังงอนคุณย่าอยู่” คนร้อยเล่ห์เสียงแข็งใส่บ้าง ก่อนจะให้เหตุผลอย่างดัดพ้อต่อว่า “พอรู้ว่าเซอลินมาไม่ได้ ก็ให้ที่นั่งนั้นมางาน...ใช่...เซอลินมันไม่น่ารัก ไม่เปรียบร้อยนี้”

“จะประชิดฉันทำไมยะแม่คุณ นอกจากหล่อนแล้ว ฉันไปรักใครที่ไหนกันยะแม่ฝรั่ง” คุณหญิงเสาวณีถามเสียงแข็ง

“แต่คุณย่าให้มันมางานนี่” เซอลินปากย่น ไม่ยอมลงให้ง่าย ๆ “เซอลินเสียใจ...”

“ก็ฉันรู้เสียที่ไหนว่าแม่ภาเขาจะมา แล้วหล่อนก็โกหกฉัน...จะโทษฉันได้หรือ”

“ไม่รู้แหละ เซอลินโกรธ งอน น้อยใจ แล้วกำลังวางแผนจัดการมันอยู่ตอนนี้” คุณหนูไฮโซโพล่งออกไปได้งาย

“แม่คนนี้นี่ยังงัยกันนะ” คุณหญิงเสาวณีเขินเขี้ยว มองหน้าคนรุ่นหลานอย่างอ่อนใจ “จะโกรธใครเกลียดใครก็เอาไว้ก่อนเถอะแม่คุณวันนี้ฉันต้องทำอะไรอีกเยอะ”

“เซอลินวางแผนจัดการกับมันด้วยนะ” คุณหนูไฮโซเสริมบอก

“นั่นก็เอาไว้ก่อนเหมือนกัน นี่วันๆ คิดแต่จะหาเรื่องคนอื่นเขาหรือไยยะหล่อน” คุณหญิงเสาวณีประชิดประชัน

“คะ จะเล่นงานพวกมันทุกคนนั่นแหละ” เซอลินลอยหน้าลอยตาตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน เบือนหน้าไปมองอริตัวร้ายกับชายร่างสูงอย่างมีแผนการ “ต่อให้เป็นหลานชายคุณย่า เซอลินก็ไม่ไว้หน้าหรอกจะบอกให้”

“ยะ จะทำอะไรใครเขาก็ทำไปเถอะ ฉันห้ามไปก็คงเท่านั้น” คุณหญิงเสาวณีว่าอย่างรู้ดี

“คุณย่าเก่งจัง รู้จักเซอลินด้วย” คุณหนูไฮโซยิ้มแฉ่ง หันไปประจบเอาคะแนนอีกคำรบ “แล้วรักเซอลินมากกว่าไอ้...พี่ภุชยังคะ”

“ลองอยู่ให้ฉันเลี้ยงนานๆ สิ อาจจะรักมากกว่าก็ได้” คุณหญิง
เสาวณีว่า “แต่ถ้าหนีไปทำงานอะไรนั้นของหล่อนอีก ฉันก็รักตากฤษ
มากกว่า”

“งั้นคุณย่าต้องรักเขอลิ้นมากกว่าหลานชายแล้วแหละค่ะ เพราะ
เขอลิ้นยังอยู่กับคุณย่าอีกนานาน” คุณหนูไฮโซลากเสียงยาว ขณะ
ยกยิ้มอย่างสไมใจ

“ขอให้มันจริงเถอะยะ”

2

“ดูยาพี่กฤษสนิทกับ...คุณเชอลินจังนะคะ” ภารณีเบือนหน้าจากภาพที่สาวร่างบางอดอ้อนคนที่ขึ้นชื่อว่าดุที่สุดในวงสังคมแล้วบอก “ดูเหมือนจะสนิทกันทั้งคุณท่านทั้งคุณน้ำ”

“ก็ช่างอ่อนเสียนขนาดนั้น เขาก็หลงกันเป็นธรรมดานั่นแหละ” คมกฤษเหลือบมองร่างระหงที่อ่อนออเซาะยาตัวเองแล้วบอกอย่างไม่ทันคิด “ช่างออเซาะละที่หนึ่ง”

“พี่กฤษก็ดูจะสนิทไปกับเขาด้วยนะคะ” ภารณียิ้มอ่อนหวานซ่อนความรู้สึกปวดแปลบได้อย่างแนบเนียน

“ไม่หรอก” คมกฤษยิ้มแหย “พี่ไม่เคยเจอกับเขาเลยนะเชื่อมั๊ย ทั้งที่เขาเข้าไปหาคุณย่าออกบ่อย”

“แปลกจังนะคะ” ภารณีบอก “เขาคงยังไม่เลิกเคื่องพี่กฤษเรื่องพี่ภัทร”

“ก็คงอย่างนั้น” คมกฤษยิ้มน้อยๆ ชะงักสีหน้าไปเล็กน้อยเมื่อพบกับดวงตาคมกริบของคนตัวเล็กที่จ้องเขม็งมาที่เขา “ก๊ัดไม่ปล่อยเหมือนเดิม”

“คงไม่มีอะไรหรอกมั้งคะ นี่ก็ผ่านมานานแล้ว” ภารณีบอกเชิงปลอบใจ หันมองใบหน้างามของสาวตะวันตกตามคมกฤษไปด้วย

“เขาสวยจังนะคะ”

“ความสวยก็พอๆ กับความร้ายกาจของเขานั่นแหละ” คมกฤษ
เฉลยบอก “สวยมาก...ก็ร้ายมาก”

“งั้นเราก็คงต้องอยู่ให้ห่างเขาเอาไว้ชั้มัยยะ” ภารณีเปรย ดึง
ชายร่างสูงให้ออกมาจากวงค์

“ถ้าเขาจะราวีเราซะอย่าง ต่อให้หนีลงไปโนนรก เขาก็คงกัดไม่
ปล่อย” คมกฤษปรารภอย่างรู้ดี “ภากรู้ว่าคนบ้านนี้ร้ายขนาดไหน...
เราเคยเจอมาแล้วนี่”

“ไม่ห rokok มั้งคะ ภาไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” ภารณียกไหล่

“งั้นเธอ...แต่พี่ไม่คิดอย่างนั้นนะ” คมกฤษครุ่นคิด “เขาไม่
ปล่อยเราไปง่ายๆ รokok เชื่อพี่เถอะ”

“ไ้ยะะ นังเชอลีน” ฌานินทักเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงติดจะ
หมั่นไส้

“ไ้เมอร์” คุณหนูไฮโซยิ้มกว้างรับ พลางตักอาหารขึ้นมาชี้ชวน
“ซ่อม่วงแม่แพรนี่เด็ดอย่าบอกใครเลยนะ ลองมัย”

“เอาสิ หิวแล้วเหมือนกัน” ฌานินเออออ ยื่นจานในมือให้เพื่อน
สนิทตักอาหารให้ “ว่าแต่...แกจะไม่ทำอะไรงั้นนั้นเธอ”

“แฮม...เมอร์ก็...เห็นเชอลีนจำเป็นคนยังงั้น” คุณหนูตัวร้าย
ย่นหน้า แสร้งทำน้ำเสียงขุ่นเคือง ก่อนจะกระซิบกระซาบอย่างมี
แผนการ “เรื่องอะไรจะให้มันมาลอยหน้าลอยตาที่โรงแรมเราได้
สบายใจเฉิบละ ฉันส่งนางทาสของฉันไปจัดการแล้ว”

“นางทาส?” ฌานินขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“ก็อีเห็นไง”

“แม้ว่าคุณย่าทำแบบนี้มันไม่เกินไปหน่อยหรือครับ” คมกฤษ
เปิดปากทักท้วงมารดา หลังจากขึ้นมานั่งบนรถเพื่อจะกลับบ้านหลัง
จากงานเลิก

“ทำอะไรอะ” คุณแพรวพรรณถามเสียงหวาน มองหน้าลูกชาย
อย่างใจดี

“ตอนงานเลิก คุณย่าไม่รับไหว้ภาด้วยซ้ำ แม่ไม่คิดว่าคุณย่าทำ
เกินไปหรือครับ”

“ก็แยะอยู่นะ” คุณแพรวพรรณยิ้มน้อยๆ “แต่ยอมไม่รับไหว้ก็ดีกว่า
ให้การณีหน้าแหกกลับบ้านนะแม่ว่า”

“แม่ครับ!” คมกฤษร้องเสียงดัง

“อย่าโง่ไปหน่อยเลยตากฤษ เราก็รู้อยู่แล้วว่าถ้างานนี้ไม่มี
คุณย่า การณีคงได้สะบักสะบอมกลับบ้าน”

“แต่แม่ครับ...”

“แม่ก็ไม่ได้เป็นกลางอะไรหรอกนะ แต่ถ้าเราจะไปต่อว่าคุณย่า
ท่าน เราก็น่าจะรู้แล้วว่าคุณย่าเลือกฝั่งไปตั้งนานแล้ว” คุณแพรวพรรณ
ตบตลกูกชาย “แล้วก็ไม่ได้อยู่ฝั่งเราด้วยตากฤษ เพราะอย่างนั้น
จะทำอะไรก็ระวังตัวหน่อย คิดหรือว่าหนูเชอลินจะปล่อยเราไปง่ายๆ”

“แต่ผมยังไม่ได้...”

“นั่นมันเป็นเรื่องของเรา แม่ไม่ยุ่ง” คุณแพรวพรรณยกมือสอง
ข้างใส่ลูกชาย “แต่ถ้าไปเตะหลานสาวคุณย่าแม้แต่ปลายก้อย เราโดน
หนักแน่ตากฤษ”

“มาซำกัณจิง จันนังรอนจณเมื่อยไปหมดแล้วนะแม่แพรว”
คุณหญิงเสาวณีร้องทักลูกสะใภ้ที่เดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับ
หลานชาย

หลังจากที่แม่หลานสาวตัวร้ายของท่านนั้นหลุดสำหรับรถมาส่ง

ท่านด้วยตัวเองจนถึงบ้านซานเมืองก่อนทั้งสองร่วมหัวโม่ง “แล้วเป็นอะไรไปตากฤษ ทำไมทำหน้าที่ไม่ดีดกอย่างนั้นล่ะฮะ”

“เปล่าครับคุณย่า” คมกฤษส่ายหน้าปฏิเสธ เดินไปทรุดนั่งที่โซฟาต่อจากมารดา ก่อนจะหันไปสนใจต้นไม้แคระในกระถางหินที่วางอยู่กลางโถ๊ะ “แล้วนี่ต้นไม้อะไรครับ”

“ของขวัญแม่ฝรั่งเขา” คุณหญิงเสาวณีย์ยิ้มกว้าง มองของขวัญที่แสนถูกใจอย่างมีความสุข “ช่างสรรหานะแม่คุณ อยู่ตั้งเมืองนอกเมืองนา”

“ใช่ที่คุณแม่อยากได้หรือเปล่าคะ” คุณแพรวพรรณถาม หันไปพลิกกระถางต้นไม้ดูอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง

“เอ๊ะ แม่แพรวจะจับแรงไปถึงไหนกัน เดี่ยวเกิดร่วงลงมาแตก เจ้าของมันได้อะละวาดบ้านแตกอีกหรือ” คุณหญิงเสาวณีย์ดุ ฟาดฝ่ามือไปที่มือของลูกสะใภ้อย่างไม่พอใจนัก

“ก็แค่ดูเฉยๆ ค่ะคุณแม่” คุณแพรวพรรณว่า พยายามปล่อยมือจากกระถางต้นไม้สุดหวงของแม่สามี

“หล่อนก็ไปดูของพ่อมานเขาสิ กลัวยไม้แปลกๆ อะไรของเขานั่นแหละ ฉันไม่รู้จักหรือ” คุณหญิงเสาวณีย์บ่ย่ำไปที่ต้นไม้อีกกระถาง “ไม่รู้ว่ามีของขวัญฉัน หรือซื้อมาเอาใจหล่อนก็ไมรู้”

“ช่างเลือกเหมือนกันนะคะคุณแม่ พันธุ์นี้ราคาไม่น้อยเลย” คุณแพรวพรรณรำพึง หันไปลูบคลำกลัวยไม้พันธุ์หายากที่ตัวเองไม่กล้าตัดใจซื้ออย่างหลงใหล

“แน่สิ ก็ของขวัญฉันนี่” คุณหญิงผู้ดีเก่าเชิดหน้า ก่อนจะก้มสำรวจต้นไม้แคระแสนหวงของตัวเองต่อ แล้วพึมพำ “ช่างอ่อนช้ำเอาใจเสียอย่างนี้ จะไม่ให้รักได้ยังไงแม่คุณ”

“เพราะคุณย่าถือหางอย่างนี้ เขาถึงไม่มีสัมมาคารวะ” คมกฤษท้วง ทั้งที่คิดไว้แล้วว่าจะไม่ยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดในวันนี้แล้วแท้ๆ “คุณย่า

ไม่เห็นหรือครับว่าเขาวางตัวยังไงกับผม”

“แล้วแกไปทำให้เขาเกลียดทำไมล่ะ” คุณหญิงเสาวณีถามหลานชายกลับ “เขาไม่เอาสันรองเท้าตอกหน้าแกกับแม่ภาอะไรนั่น แหกกลางงานวันเกิดฉันก็บุญขนาดไหนแล้ว ยังไม่เจียมกะลาหัวอีก”

“คุณย่าครับ!” คมกฤษอุทาน นี่คุณย่าเลือกจะถือหางคุณหนูตัวร้ายคนนั้นจริงๆ ไซ้ไหม

“ทำไม รับไม่ได้หรือ...ฉันบอกก็ครั้งที่ที่แล้วว่า ถ้าจะทำอะไรกับใคร ก็ต้องยอมรับผลของมันให้ได้” คุณหญิงเสาวณีจ้องหลานชายเขม็ง “แค่แม่ฝรั่งกระด้างกระเดื่องใส่ยาไอโดโยนักเลย เพราะถ้าเขาทำกว่านี้ แกคงได้ลงไปดินตาย”

“คุณย่าเข้าใจข้างเขานี้ครับ” คมกฤษโอดครวญ

“แกก็เข้าใจแฟนเก่าแกเหมือนกัน อย่างนี้แล้วทำไมฉันจะเข้าใจแม่ฝรั่งของฉันไม่ได้”

“แต่ภาเขาไม่ได้มีเจตนาจะ...”

“แต่แม่ฝรั่งเจตนา...ไม่ว่าจะเรื่องอะไร แม่ฝรั่งของฉันตั้งใจทำทั้งหมดนั่นแหละ” คุณหญิงเสาวณีตัดบท “เพราะอย่างนั้นแกก็อยู่ห่างๆ แม่ภาอะไรนั่นไว้ซะ ยังไงแกก็ยังเป็นหลานฉันอยู่”

“ผมดูแลตัวเองได้ครับ คุณย่าไม่ต้องห่วง...” คมกฤษบอกเบาๆ

“ใครว่าฉันห่วงแก ฉันกลัวว่าถ้าขึ้นแกเข้าไปยุ่งย่ามมากๆ แม่ฝรั่งจะเกลียดแกแล้วอนฉันขึ้นมาอีก” คุณหญิงเสาวณีพูดเร็วๆ “เวลาพาลขึ้นมาแล้วฟังใครที่ไหนล่ะแม่คนนี่ มีแต่จะอาละวาดจนป้าราบเสียก่อนนะสิ”

“คุณย่ารู้ว่าเขาร้ายขนาดนี้ แล้วทำไมยังถือหางเขาอีกล่ะครับ” คมกฤษถามขึ้นมาบ้าง

“ถ้าฉันเข้าใจข้างแกแล้วมันจะไปสนุกอะไรล่ะ” คุณหญิงเสาวณีถามกลับ “อยู่ข้างแม่ฝรั่งสนุกจะตาย นี่ก็หนีไปลับเขี้ยวเล็บเสียตั้งนาน

ไอ้ที่เขาเคยพูดว่าร้ายๆ ป่านนี้ไม่รู้จะร้ายขึ้นขนาดไหน”

“แล้วทำไมคุณย่าถึงยังจะปล่อยให้เขาแผลงฤทธิ์อยู่ล่ะครับ”

“ก็เขาไม่ได้แผลงฤทธิ์ใส่ฉันนี่” คุณหญิงเสาวณีว่าเสียงสูง
มองหน้าคมกฤษอย่างไม่ทุกข์ร้อนแล้วหันไปถามความเห็นลูกสะใภ้
“ใช่มี...แม่แพร”

“คะ คุณแม่” คุณแพรพรรณยิ้มอ่อนหวาน ยังชื่นชมดอกไม้ที่
ท่านชอบไม่วางตา

อะไรเอ๋ยในกอไผ่

จะเป็นเรื่องหรือเปล่า...ถึงงานวันเกิดของคุณหญิงเสาวณีเมื่อ
คืนที่ผ่านมาเฝ้าแต่ทวนหัวของอีเย็น...อีเย็นคนนี้ได้มีโอกาสไปร่วมงาน
แล้วก็สอดส่องภาพบรรยากาศเพื่อนำมาทำสื่อบตามหน้าที่ เพื่อให้
ทวนหัวได้รับรู้อย่างต่อเนื่อง แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น!

เมื่อคุณเชอลีน เทเรน นางแบบสาวคนสวยที่น่าจะแต่งงานอยู่
ต่างประเทศนั้นดันโผล่มาร่วมงานอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ฟังดูก็เหมือนจะ
ไม่น่าจะกระตุ่นต่อมเผือกของเย็นซิมิได้...แต่มันไม่ใช่แค่นั้นนะสิตัว
เธอ...เพราะในงานนั้นยังมีน้องสาวคนสวยของน้องนาง ‘ภ’ อริเก่าของ
คุณเชอลีนที่เคยมีเรื่องกันใหญ่โตนั่นเองคำ...ทำเอาเย็นนั้นลั่นจนตัว
โก่งเลยทีเดียวว่าจะมีคนเสียเลือดเสียเนื้อหรือเปล่า แต่จนแล้วจนรอด
นั่น...ก็ไม่มีอะไรมาน่ากลัว ไม่รู้ว่าสาว ‘ภ’ คนนี้โชคดีเพราะได้เจ้าของงานดู
หรือเพราะหลานชายสุดหล่อที่เป็นคนเคยรักออกหน้ารับแทนกันก็ไม่ว
นะตัวเธอ...

ก็แหม...คนเคยรักเคยชอบกัน จะไม่ให้ปกป้องกันได้ยังไงซะ...
ตัวเธอ...แต่ยังไงก็ถือว่านางโชคดีที่สุดๆ ไปเลย เพราะอย่างที่รู้ๆ กันนั้น
แหละนะตัวเธอ ว่าคุณหนูคนสวยนี้ทำอะไรได้บ้าง...

นางทาสนิลส์

“หือ...แม่ฝรั่งนี่จะกัดตากฤษไม่ปล่อยจริงๆ นะนี่” คุณหญิงเสาวณีเลิกคิ้วขึ้น หลังจากอ่านเนื้อหาข่าวในช่องเล็กๆ บนหนังสือพิมพ์หน้าสังคมแล้วพูดเบาๆ “ที่นี่จะเดินไปไหนได้ล่ะ...ตากฤษ”

“คุณแม่อ่านข่าวแล้วหรือคะ” คุณแพรวพรรณเดินออกมาจากห้องครัว เอ่ยถามแม่สามีที่กำลังดูแลต้นไม้แคระอยู่อย่างกังวล “หนูเพิ่งได้ข่าวจากเด็กในบ้าน”

“อ่านแล้วสิ” คุณหญิงเสาวณีตอบ

“แล้วตากฤษรู้ข่าวหรือยังคะ” คุณแพรวพรรณถาม

“ไม่รู้สิ ดูท่าว่าคงยัง...หะ แก่วงเท้าหาเสี้ยนแท้ๆ ตากฤษ” คุณหญิงเสาวณีหัวเราะหึในลำคอ แล้วหันไปหยิบกระบอกชื่อน้ำขึ้นมารดน้ำต้นไม้แคระของท่านต่อ

“หนูกลัวว่าจะเกิดเรื่องนะสิคะ เมื่อคืนตากฤษก็หัวเสียพอดู” คุณแพรวพรรณอีกอึก

“จ้ะก็ปล่อยให้มันเกิดสักยกดู” คุณหญิงเสาวณีว่า “ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่า นางมารมากฤทธิ์กับพ่อหลานเทพบุตรของฉันพึดกันแล้วใครมันจะชนะ”

“โอ้...คุณแม่คะ อย่าเสียงเลยคะคุณแม่ก็รู้ว่าตากฤษเวลาโกรธแล้วเป็นยังไง” คุณแพรวพรรณว่า

“ฉันรู้ แต่แม่ฝรั่งไม่รู้นี่นา” คุณหญิงเสาวณียิ้มอย่างสนใจ “อยากเห็นมานานแล้วเหมือนกัน ดูสิ ใครมันจะเจ็บหนักกว่าใคร”

“คุณแม่คะ...”

“หล่อนนี่ก็อีกคน โอดครวญเหมือนลูกชายไม่มีผิด” คุณหญิงเสาวณีเอ็ดลูกสะไ่ ชักสีหน้าใส่คุณแพรวพรรณอย่างรำคาญใจ

“ก็หนูห่วงหนูเขอลิ้นนี่คะ” คุณแพรวพรรณขมวดคิ้วบอกเสียงอ่อย

“ห่วงลูกชายหล่อนก่อนเถอะแม่แพรว ฉันว่าแม่ฝรั่งก็คงตบตีกับ

ลูกชายหล่นเวลาโมโหได้สู้สืออยู่หรือกระมัง”

“ก็ขอให้มันเป็นอย่างนั้นเถอะค่ะ” คุณแพรวพรรณถอนหายใจ
หนักๆ ไม่คลายความกังวลง่าย ๆ “หนูละห่วงจริงๆ”

“รอดูสิ มวยคู่นี้คงพัดกันละ”

ร่างสูงของดอกเตอร์หนุ่มเดินออกจากห้องบรรยายหลัง
จากที่สอนจบ แม้จะรู้สึกວ່າวันนี้ทุกคนมองเขาแปลกไป ไม่ว่าจะเป็น
คุณย่าหรือคุณแม่ คราวแรกนั้นเขาคิดว่าพวกท่านคงยังเคืองเรื่องที่เขา
พูดเมื่อคืน แต่ตอนนี้คงไม่ใช่แล้ว เพราะนักศึกษาต่างก็มองหน้าเขา
ด้วยสายตาติดใจจะดูแคลน ยังไม่นับรวมเหล่าอาจารย์ในคณะที่มองเขา
ด้วยสายตาไม่ต่างกันอีก

“กฤษ พู่นี้แกมีสอนตอนเช้ามัย วันนี้ไปหาอะไรดีมกัน” อติศร
เดินเข้ามาชักชวนเพื่อนสนิท แสร้งทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
แม้จะแปลกใจไม่น้อยกับข่าวในหนังสือพิมพ์อยู่บ้างก็ตาม

“ศร แกรู้มัยว่าทำไมวันนี้คนในมหา’ลัยถึงพากันมองฉัน
แปลกๆ” คมกฤษถามเพื่อนสนิทขณะพากันเดินไปที่ลานจอดรถ

“มองอะไรหรือ ไม่เห็นรู้สึก” อติศรแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้ “เกิดคิดมาก
ไปหรือเปล่า กฤษ”

“แกรู้อะไรมัย” คมกฤษคาดคั้น จ้องหน้าเพื่อนร่วมงานอย่าง
เอาเรื่อง “บอกฉันมานะว่านี่มันเรื่องอะไรกัน”

“ฉันไม่รู้จริงๆ กฤษ” อติศรโบกมือปิดพัลวัน

“ไอ้ศร”

“แกทำไ่มัยนั่งเซอลิน” ฌานินถามเพื่อนสนิทที่ทำหน้า
กระหยิ่มยิ้มย่องด้วยน้ำเสียงรู้ทัน “ฉันรู้ณะว่าผีมือแก”

“ใช่จ๊ะ...ฌอรรี่เ่งจ้งเลยนะ” เซอลินยิ้มหวาน รู้สึกมีความสุข

ขึ้นมาทันทีที่สร้างความเดือดร้อนให้อริเก่าได้

“ทำแบบนี้แกไม่กลัวคุณย่าโกรธหรือไงยะ” ฉานินถามเสียงหัวน

“แล้วดูเหมือนฉันกลัวมั๊ยล่ะจ๊ะ” เซอลีนฉีกยิ้มถาม “ตอนนี้พี่กฤษคนดีจะเป็นยังไงน้ำ ดิ้นตายไปแล้วหรือยัง”

“นี่แกจะสร้างเรื่องป่วนคุณกฤษเขาหรือไง ไหนบอกว่าจะจัดการแค้นังภาอะไรนั่น” ฉานินท้วงเพื่อนสนิทเสียงแข็ง

“ก็จะจัดการแค้นังนั่นแหละเฉออร์” เซอลีนว่า “ฉันจะทำให้มันทรมานทรมาย ทำให้ชีวิตมันไม่มีความสุขเหมือนที่มันเคยช่วยพี่มันทำกับคนอื่น...ฉันจะทำให้มันรู้ว่าการที่เข้ามาแสร้งเรื่องครอบครัวคนอื่นเป็นยังไง”

“แกเลยใช้คุณกฤษเป็นเครื่องมือจันลิ” ฉานินต่อให้

“ใช่จ๊ะ พี่กฤษของฉันจะต้องได้รับรู้รสชาติของการโดนหลอกใช้อีกครั้ง” เซอลีนฉีกยิ้มอาบยาพิษ “ถ้าต้องการให้ครอบครัวมันสิ้นคลอน...จะมีอะไรที่ตีไปกว่าใช้อดีตคู่หมั้นสุดหล่อเป็นเครื่องมือล่ะจรงมั๊ย”

“แกล่เล่นแรงเกินไปหรือเปล่าจ๊ะเซอลีน” ฉานินถามเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงแข็งตักเตือน “คุณกฤษอาจจะเดือดร้อนหนักเพราะแกเลยนะ”

“อย่างนั้นก็ดีสิ ฉันล่ะอยากเห็นจะแย่”

“นั่งเซอลีน...”

“ฉันอยากเห็นพวกมันดิ้นทรมานทรมายอีกรอบ อยากเห็นมันดิ้นดิ้นทรมานทรมายเหมือนที่พี่มันเคยโดน” คุณหนูไฮโซพูดล่อล่ไรฟัน “ส่วนไ้บ้านนั้น...อยากโง่หนักฉันก็ช่วยไม่ได้”

“แกไม่สงสารคุณกฤษบ้างเหรวะ โดนพวกนั้นหลอกใช้ แล้วยังจะมาโดนแกหลอกใช้อีก”

“จะสงสารทำไม ที่เวลาพวกมันทำ ยังไม่สงสารพี่ชายฉัน ไม่สงสารพี่นิตาเลย” คุณหนูตัวร้ายบอกเสียงแข็ง

“คุณกฤษเขาเป็นคนซื่อ” ฌานินเกลี้ยกล่อมเพื่อนสนิท รู้ว่าหายหน้ากำลังจะไปเยือนดอกเตอร์หนุ่มในเวลาอันใกล้นี้เสียแล้ว “เขารู้จักสงสารเห็นใจคนอื่น เลยโดนหลอกใช้ไงล่ะวะ”

“นั่นก็ถึงเวลาที่ควรจะสงสารตัวเองได้แล้ว” คุณหนูไฮโซยิ้มแฉ่ง “ถือซะว่าช่วยสอนพี่กฤษของฉันไป ว่าการเป็นคนที่ดีแบบนั้นมันไม่ได้ช่วยอะไรหรอก”

“ฉันสงสาร...”

ฌานินอ้าปากค้าง ไม่ทันจะได้พูดจบประโยค เสียงกรีดร้องของโทรศัพท์มือถือราคาแพงของเพื่อนสนิทก็ดังขึ้นมาขัดจังหวะเสียก่อน เซอลีนจึงต้องหยิบมารับสายอย่างช่วยไม่ได้

“สวัสดีค่ะ...”

“คุณคิดว่าคุณทำบ้าอะไรอยู่!” เสียงทุ้มกระซกถามลอดปลายสายอย่างโกรธจัด ทำให้เซอลีนยกยิ้มอย่างสนใจ

“อ้าว นึกว่าใคร ที่แท็กคุณกฤษนี่เอง” เซอลีนพูดเสียงหวาน เลิกคว่ำใส่เพื่อนสนิทราวกับจะบอกว่า เห็นมัย...ฉันบอกแล้ว

“ผมรู้ว่าเขานั่นเป็นฝีมือคุณ บอกมาว่าคุณอยู่ไหน...เราต้องคุยกัน” คมกฤษกดเสียงต่ำ ข่มอารมณ์หงุดหงิดอย่างสุดความสามารถ

“อืม...ฉันอยู่ไหนกันน้ำ...” เซอลีนลากเสียงยาวคล้ายครุ่นคิด

“คุณเซอลีน!”

“ว่าไงคะ...พี่กฤษ” เซอลีนรับเสียงหวาน

“เราต้องคุยกันจริงๆ บอกผมเถอะว่าคุณอยู่ไหน ผมไม่อยากจะให้คุณทำอะไรทั้งที่ไม่รู้....”

“เก็บไว้สอนตัวเองเถอะยะ” เซอลีนบอกหัวนๆ “ฉันเคยบอกแล้วใช้มัยว่าอย่าเผลอมาสั่งสอนฉัน ฉันไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่นายเคย

รู้จักหรอกระ จะบอกให้”

“ไม่ เราต้องคุยกัน...” คมกฤษร้องบอกก่อนที่จะโดนตัดสาย
“ผมอยากคุยกับคุณ”

“จ้ะหรอ...” เซอลีนทำเสียงครุ่นคิด

“ใช่ ผมอยากคุยกับคุณ อยากคุยกับคุณทุกเรื่อง” คมกฤษพูด
จริงจัง “ได้โปรดบอกผมเถอะว่าคุณอยู่ไหน”

“จ้ะก็แย่นะ... เพราะว่าฉันไม่อยากคุยกับนาย” เซอลีน
บอกอย่างเหนือกว่า “คิดเธอว่าไอ้หน้าเสียดูเป็นผู้ใหญ่นั่นจะทำให้ฉัน
เปลี่ยนใจได้ ฝันไปเถอะยะ”

“คุณเซอลีน!”

“ขอให้โชคดี อธิบายเรื่องความสัมพันธ์ที่แสนละเอียดอ่อน
ระหว่างนายกับแฟนเก่าให้สามีเขาฟังดีๆ ละ ไม่จ้ะนายจะได้ชื่อว่า
คนดีที่ชอบปิ่นต้นจ้ะ...จะบอกให้”

“คุณอยู่ไหน” คมกฤษกัดฟันถาม

“ทายเอาสิ...พี่กฤษคนดี” พูดแค่นั้นคุณหนูตัวร้ายก็กดตัดสาย
ขณะยกยิ้มอย่างสะใจใส่หน้าจอโทรศัพท์มือถือที่ดับสนิทของตัวเอง

“ร้ายใส่เขามากๆ เข้า ระวังมันจะย้อนเข้าตัว” ฌานินจ้องหน้า
เพื่อนสนิทอย่างตักเตือน “แกไม่เคยได้ยินหรือไง ว่าคนดีมากๆ เวลา
ร้ายขึ้นมาแล้วไม่เหมือนคน”

“จ้ะฉันก็คงต้องร้ายให้มากกว่า...จริงมั๊ย”

3

He could be a sinner, or a gentleman

เขาอาจจะเป็นคนเลว หรือสุภาพบุรุษคนหนึ่ง

He could be your preacher, when your soul is down

เขาอาจจะเป็นนักบุญของคุณ เมื่อจิตใจคุณกำลังรู้สึกแย่

He could be your lawyer on a witness stand but

เขาอาจจะเป็นทนายของคุณต่อพยานตรงนั้น แต่

He'll never love you like I can, can

เขาไม่เคยรักคุณได้แบบฉัน

He could be a stranger, you gave a second glance

เขาอาจจะเป็นคนแปลกหน้า ที่คุณอาจจะต้องเหลียวมอง
อีกครั้ง

He could be a trophy, of a one night stand

เขาอาจจะเป็นเหมือนกับรางวัลของคืนหนึ่งที่เดียวดาย

He could have your humor, but I don't understand cause

เขาอาจจะทำให้คุณพอใจ แต่ยังไม่ฉันก็ไม่เข้าใจ นั่นเพราะว่า

He'll never love you like I can, can, can

เขาไม่เคยรักคุณ ได้แบบที่ฉันรักคุณหรอกนะ

Why are you looking down all the wrong roads

ทำไมคุณถึงมองไปที่เส้นทางที่ผิดตลอด

When mine is the heart and the soul of the song

ในเมื่อเส้นทางของฉันมันคือหัวใจและจิตวิญญาณของเพลงนี้

There may be lovers who hold out their hands

คุณอาจจะมีคนที่คุณรักที่ยื่นมือมาหาคุณพร้อมๆ กัน

But they'll never love you like I can, can, can

แต่เชื่อเถอะ เขาไม่เคยรักคุณได้แบบฉันหรอก

They'll never love you like I can, can, can

เขาจะรักคุณ ไม่เท่าที่ฉันรักหรอก

บทเพลงสากล “Like I Can” ของศิลปินเมืองผู้ดี Sam Smith

ดังกระหึ่ม ทำให้เหล่าผีเสื้อราตรีทั้งหลายนั้นขยับโยกตามจังหวะเพลงไปด้วยความสนุกสนาน นั้นรวมถึงผีเสื้อแสนสวยที่เคลือบไปด้วยพิษสงทั่วไปทั้งตัวอย่าง เซอลีน เทเรเวน ที่ขยับร่างระหงอยู่กลางฟลอร์เต้นรำอย่างเฝ้าฝัน ชวนให้เหล่าภรรยาผู้นั้นต่างพากันจ้องเป็นตาเดียว แต่หาได้มีภรรยาไหนกล้าที่จะกล้ากรายเข้าไปใกล้ร่างแสนสวยนั้น เพราะต่างรู้ดีว่าหากพวกเขาก้าวผิดแม้แต่ก้าวเดียว...คนที่เจ็บหนักก็คงจะเป็นพวกเขาเอง

คนสวยบาดตาตะโกนร้องเพลงพร้อมกับกลุ่มเพื่อนสนิทอย่างสนุกสนานไร้ความกังวล ก่อนที่จะโดนคว่ำแขนบางจนเซกลาไปหลายก้าว

“เราต้องคุยกัน!” ร่างสูงของดอกเตอร์หนุ่มในเสื้อเชิ้ตปอนๆ ที่พับแขนขึ้นไปจนถึงข้อศอกกระซิบซัดหูบางลวดไร้พิน

“พี่เกษนี่เอง” เซอลีนฉีกยิ้มกว้าง เลื่อนท่อนแขนเสลาไปโอบ ปากกว้างพร้อมเอียงคอมอง “หาเจอจนได้สินะคะ”

“เราต้องคุยกัน” คมกฤษพูดคำเดิม จ้องใบหน้านางามที่ตั้งใจใช้ ท่าทางเย้ายวนนั้นทำให้เขาเสียสมาธิ

“ไม่ละ ฉันไม่ว่าง” คุณหนูไฮโซยิ้มน้อยๆ ยกมือบางขึ้นไปลูบ หน้าคอมอย่างสนิทสนม ก่อนจะผลักร่างสูงออกห่าง “อยู่ให้ห่างฉันเอาไว้”

“จะกวณประสาทผมหรือไง” คมกฤษสบล คิ้วบางบางเข้าหา หัวอย่างหมดความอดทน

“เอาจริงๆ ก็ใช่” ร่างบางตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน ก่อนจะ ตีนหนึ่ง “ปล่อยแขนฉัน ไม่จั้นนายเจ็บตัวแน่”

“ไม่ จนกว่าเราจะคุยกันรู้เรื่อง” คมกฤษกัดฟันกรอด ออกแรง ปีบแขนบางจนขึ้นรอยแดง

“เอานั่นก็ได้ ตามมาสิ” คุณหนูไฮโซชักไหล่ พยักหน้าให้เพื่อนสนิทเชิงบอกว่าไม่มีอะไรให้ต้องกังวล ก่อนจะเดินนำหนุ่มร่างสูงออกไปอีกฟากที่ถูกกันเอาไว้ไม่ให้ใครเข้ามา

รองเท้าส้นสูงกระทบขอบสระเมื่อหญิงสาวร่างบางก้าวอย่าง มั่นคงออกมาที่สระน้ำ ที่ถูกกันไว้เพื่อจัดปาร์ตี้ส่วนตัวริมสระสำหรับ คนที่มีเงินเหลือใช้โดยเฉพาะ ก่อนจะหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับชาย ร่างสูงที่อยู่ด้านหลัง

“รู้หรือเปล่าว่าคุณทำอะไรลงไป” คมกฤษเปิดฉากต่อว่าเซอลีน ด้วยความไม่พอใจ

“รู้สิ” เซอลีนกอดอกขีดหน้าตอบอย่างไม่เดือดร้อน “ก็ฉัน วางแผนไว้หมดแล้ว”

“คุณกำลังทำให้สามีภรรยาเขาเข้าใจผิดกัน คุณเซอลีน เทรเวน” คมกฤษกดเสียงต่ำ จ้องใบหน้านางามเขม็ง “คุณไม่รู้หรือว่ามันเป็นเรื่อง

ใหญ่แค่ไหน”

“หึ ทำอะไรจะไม่รู้...” เซอลีนเหยียดยิ้มมองคนหน้าคอมอย่างดูถูก
“จำไม่ได้หรอก ตอนที่นายช่วยพวกนั้นแย่งสามีพีธินานะ... จำไม่ได้
จริงๆ หรือความโง่มันบดบังสมองส่วนความจำของนายไปหมดแล้ว”

“คุณเซอลีน!”

“ทำไม...รับไม่ได้เหรอ” เซอลีนแสรังถาม “เวลาทำกับคนอื่นไม่เห็นจะเป็นอะไร เวลาโดนคนอื่นทำกลับบ้างนี่จะเป็นจะตาย”

“เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้ว เมื่อไหร่คุณจะยอมจบสักที คุณ
ฉิชากับพี่ชายคุณก็ไม่ได้เล็กกันนี่”

“นั่นน่ะก็ยังไม่ได้อเล็กกับผัวมันนี่!”

“เซอลีน เทรเวน!”

“ทนฟังความจริงไม่ได้สินะ” เซอลีนแสรังทำท่าเห็นใจ “โธ...น่า
เวทนา...โง่แล้วยังจิตใจละเอียดอ่อน”

“ผมต้องทำยังไงให้คุณหายโกรธ” คมกฤษสุดหายใจเรียกสติ
ถามสาวร่างบางตรงหน้า เพราะเขาอยากจบเรื่องบ้าบอนี้เต็มทน
“ผมต้องทำยังไงให้คุณยอมจบเรื่องนี้”

“ให้ฉันอัดนายสิ” เซอลีนกอดอกยื่นข้อเสนอก่อนจะเลิกคิ้วมอง
คมกฤษอย่างท้าทาย “หรือไม่ก็พานั่งนั่นออกไปให้พ้นหูพ้นตาฉันซะ”

“เอาเลยสิ” คมกฤษขยับเท้าเข้าใกล้ร่างบาง จ้องใบหน้านาม
ไม่มีเกรงกลัว “อัดผมได้ตามสบาย อัดผมจนกว่าคุณจะหายโกรธแล้ว
ก็จบเรื่องนี้ซะ”

“นี่คิดว่าฉันพูดเล่นใช่ไหม” เซอลีนยิ้มอย่างสนใจ “คิดว่าฉันไม่
กล้าทำเพราะนายเป็นหลานคุณย่าจ้ะ”

“ผมรู้ว่าคุณกล้า” คมกฤษบอก “แต่ผมอยากให้คุณเลิกโกรธ
เลิกเกลียดผมสักที ผมไม่อยากรู้สึกเหมือนเป็นอาภาศอีกแล้ว ผม
ขอโทษ...ทุกเรื่องเลย ผมไม่เคยอยากแยกคุณฉิชากับพี่ชายคุณเลย

สักครั้ง ผมไม่เคยจะ...”

เฝียะ!

มือบางยกขึ้นฟาดใบหน้าคมจนเขาเซไปหลายก้าว ก่อนจะเดินกลับมาที่เดิม มือเล็กเงื้อมสูงอีกครั้งแล้วขีดหมัดหนักๆ ลงไปที่กรามของคมกฤษ ก่อนจะตามมาอีกสองสามดู้บแต่ก็ยังไม่นายโมโห

เฝียะ!

เชอสินยกมือหวดส่งท้ายอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้าสูดลมหายใจเข้าปอดแรงๆ เพื่อเรียกสติ

“อย่าได้แสร้งเข้ามาขวางทางฉันอีก ต่อไปนี้ฉันกับนายไม่มีอะไรค้างคากัน...ไม่จั้น อย่าหาว่าฉันไม่เตือน” สาวร่างบางหลุดไรฟันยกเท้าขึ้นมายันร่างหนาลงไปบนสระน้ำดังตูมใหญ่

“อย่ามายุ่งกับฉันอีก” คุณหนูตัวร้ายขึ้นหน้าบอ ก่อนจะหมุนตัวแล้วกระแทกสันรองเท้าหนักๆ เดินกลับเข้าไปในคลับ ปล่อยให้คมกฤษลอยคออยู่กลางสระ ไม่แม้แต่จะเหลียวหลังมองอีก

“เมอร์...ฉันกลับก่อนนะ” คุณหนูไฮโซตะโกนบอกเพื่อนสนิทแข่งกับเสียงเพลงที่ดังกระหึ่ม หอบหายใจเล็กน้อยเพราะความโมโห

“แล้วคุณคมกฤษจะไปไหน แกทำอะไรเขานั่งเชอสิน” ฌานินก้าวมาคว้าแขนของเพื่อนสนิทแล้วถามอย่างเอาเรื่อง “แกคงไม่ได้ไปก่อเรื่องอะไรหรอกนะ”

“ไม่รู้...จมน้ำตายไปแล้วมั้ง” คุณหนูไฮโซว่าห้วนๆ ปิดแขนออกจากมือของเพื่อนสนิท แล้วเดินไปหยิบกระเป๋ามาถือ “กลับแล้วนะ แล้วเจอกัน”

“ขับรถดีๆ นะ” ฌานินสั่ง ร่างบางเข้ามาจูบแก้มทั้งสองข้างอย่างเคยชิน

“แกก็ด้วย ชับรดี่ๆ” เซอลีนบอก ก่อนที่จะเบียดเสียดเหล่านักท่องเที่ยวที่ออกไปจากคลับหูด้วยอารมณ์หงุดหงิดติดกับตอนขามาอย่างลึบลิบ

“ไ้อ้ปากฤษ คิดว่าทำแบบนี้แล้วฉันจะสงสารมันหรือ” เซอลีนเช่นเขียวเคี้ยวฟัน ทบพวงมาลัยรถราคาแพงของตัวเองเมื่อชมอารมณ์ไม่ไหวอีกต่อไป “ฝันไปเถอะยะ”

เสียงโทรศัพท์มือถือร้องเตือนว่ามีสายเรียกเข้า ทำให้สาวร่างบางที่ซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มต้องพลิกตัว เอื้อมมือมาคลำหาด้านตอของเสียงนำรำคาญแล้วรับสาย

“ฮัลโล” เซอลีนรับสายอย่างงัวเงีย แทนที่จะด่ากราดเช่นเคย

“หนูเซอลีนหรือลูก นี่แม่แพรวนะ” ปลายสายบอกเสียงหวาน

“อ้อ แม่แพรวหรือคะ มีอะไรหรือเปล่าคะ โทร. มาแต่เช้า” คุณหนูไฮโซถามเสียงอู้ๆ ยกมือขึ้นมาปิดผมยุ่งๆ ออกจากใบหน้างามอย่างรำคาญใจ

“วันนี้หนูมีงานหรือเปล่าลูก มารับแม่เข้าไปในเมืองได้หรือเปล่า” คุณแพรวพรรณถามอีกอึก

“ว่างค่ะแม่แพรว แม่แพรวจะเข้ามาในเมืองทำไมคะ จะเข้ามาดูร้านหรือคะ” เซอลีนถามไถ่ เข้าใจว่าปลายสายคงต้องการเข้ามาดูร้านขนมหวานที่กำลังไปได้สวย

“เปล่าหรือลูก ฟีกฤษเขาไม่สบาย...แม่บ้านที่คอนโดฯ เพิ่งโทร. มาบอก แม่เป็นหวัดเลยจะเข้าไปดู” คุณแพรวพรรณบอกเรื่อยๆ แต่กลับทำเอาคุณหนูตัวร้ายถึงกับเบิกตากว้าง หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“เออ...เขาเป็นอะไรมากหรือเปล่าคะแม่แพรว” คนมีชนักติดหลังกลืนน้ำลายถามผิดๆ โบหน้างามขีดเผือดขึ้นมาทันควัน

“เห็นว่าแค่เป็นไข้ล่ะลูก...ตากฤษนี่ก็จริงๆ เลย โตจนปานนี้แล้ว

ยังโม้รู้จักดูแลตัวเอง” คุณแพรวพรรณบ่นกระปอดกระแปด “แล้วหนูจะเข้ามารับแม่ได้ตอนไหนลูก อีกนานหรือเปล่าจ๊ะ”

“เดี๋ยวเซอลีนจะรีบวิ่งไปเลยคะแม่แพรว รอเซอลีนแป๊บเดียว”

“จะลูก อย่าขับรถเร็วนักล่ะ”

“คะ แม่แพรว” เซอลีนรับคำ ก่อนจะกระโจนเข้าไปในห้องน้ำ เพียงไม่กี่นาทีแล้วก็พรวดพราดออกมาที่โต๊ะเครื่องแป้งเพื่อแต่งหน้า

“แกว่าไงนะนั่งเซอลีน!” เสียงแหลมตะโกนดังลั่น ทำเอาคนที่ขับรถอยู่อย่างเซอลีนนั้นถึงกับต้องย่นคอหนีโทรศัพท์มือถือของตัวเองที่เปิดสปีคเกอร์โฟนทิ้งไว้

“เมื่อคืนฉันถีบอ๊อดตามกฤษลงน้ำ แล้วแม่แพรวก็เพ็งโทร. มาบอกว่าอ๊อดนั้นไม่สบาย” เซอลีนตะโกนตอบด้วยน้ำเสียงอ่อยๆ

“ไหนแกบอกว่าแกไม่ได้ทำอะไรเขาใจ แต่แกถีบ...แกถีบเขาลงน้ำนะนั่งเซอลีน!” ฌานินตะโกนเสียงดังอย่างอดไม่อยู่ “แกบ้าหรือเปล่าอะ!”

“ก็ตอนนั้นมันโมโหนี่เฒอร์...” เซอลีนว่าเสียงอ่อย

“ฉันจะบ้าตาย” ฌานินถอนหายใจพิศพาตใส่เพื่อนสนิท “แล้วนี่แม่แพรวรู้มัยว่าลูกชายท่านป่วยเพราะโดนแกถีบลงน้ำนะ”

“แกอยู่ด้วยยังโม้ แล้วแม่แพรวจะรู้ได้ไงเล่า” เซอลีนทำปากย่นแล้วบ่นงึมง่า “คืนที่แม่กับคุณย่าพากันไปทำบุญต่างจังหวัด ไม่งั้นมีหวังฉันตายแน่”

“เออ รู้ไว้ก็ดี แล้วก่อนจะเข้าไปก็ซื้อของไปเยี่ยมคุณกฤษเขาด้วยล่ะ”

“ทำไมฉันต้องซื้อล่ะ” เซอลีนโวยลั่นรถ

“แกถีบเขาลงน้ำไง” ฌานินบอกง่ายๆ

“ตะ...แต่ว่า...”

“ซื้อไปด้วยนั่งตัวดี ไม่งั้นฉันฟ้องแม่แแกแน” ฌานินดักคอเพื่อนสนิทก่อนที่อีกฝ่ายจะแฉ

“เมอร์...” คุณหนูตัวร้ายโอดครวญ

“ฉันพูดจริงนะ ซื้อของไปเยี่ยมคุณกฤษด้วย” ฌานินขู่เสียงแข็ง

“รู้แล้วน่า ขู่จังเลย” เซอลีนทำปากย่น กดตัดสายอย่างหงุดหงิดใจเมื่อคิดถึงหน้าคนที่เธอต้องซื้อของไปเยี่ยมใช้ “ไ้บ้ากฤษ ถีบนิดถีบหนอยทำเป็นล้าออย คอยดูเถอะ คราวหน้าแม่จะจัดหนักกว่านี้เลยคอยดู”

“กฤษลูก เป็นยังไงบ้าง กินอะไรหรือยังลูก” คุณแพรวพรรณ รุดเข้าไปดูอาการลูกชายที่ซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนใหญ่อย่างเป็นห่วงทันทีที่ก้าวเข้ามาในคอนโดฯ ของบุตรชาย

“แม่ครับ...” คมกฤษลืมตาจ้องเงา เมื่อโดนมือเย็นๆ ของมารดาแตะหน้าผาก

“แม่เองลูก เป็นไงบ้าง ปวดหัวมากมั๊ยลูก” คุณแพรวพรรณซักอาการลูกชาย “แล้วนี่รอยอะไรเหออลูก” คุณแพรวพรรณถามลูกชายอย่างเป็นห่วง หลังจากเหลือบไปเห็นรอยซ้้าเป็นปื้นที่GRAMของคมกฤษ

“ไม่มีอะไรเหออครับแม่ สงสัยสีเสื้อที่ผมใส่เมื่อคืนนะครับ” คมกฤษบอกเสียงเหน้อย พลิกหน้าซ่อนรอยหมัดของคนที่ทำให้เขาเป็นหมาหัวเน่าแล้วหลบตาลงอย่างยอมแพ้ เมื่อเปลือกตาทั้งสองข้างหนักอึ้งด้วยพิษไข้

“ลูกไปล้างเนื้อล้างตัวก่อนนะลูก ลูกไหวหรือเปล่า” คุณแพรวพรรณแนะ “แม่จะไปทำข้าวต้มให้กินจะได้มีแรง”

“ผมไม่เป็นไรครับแม่ พักนิดหนอยก็คงหาย” คมกฤษบอกทั้งที่ยังไม่ลืมตา

“แม่แพรวออกไปทำอาหารเถอะคะ เดี่ยวเซอลีนจัดการเอง”

คุณหนูตัวร้ายเดินเข้ามากระซิบเสียงหวาน “ทำเผื่อเซอลีนด้วยก็ดีนะคะ”

“แม่ฝากดูพี่เขาด้วยนะลูก แม่ไปทำข้าวต้มแป็บเดียว” คุณแพรวพรอนฝากฝังลูกชาย เพราะจะ给人ตัวเล็กนั้นไปทำอาหารก็คงจะกินไม่ได้ทั้งคนป่วยคนไม่ป่วย

“สบายมากค่ะแม่แพรว” คุณหนูตัวร้ายยิ้มหวาน รอจนร่างของคุณแพรวพรอนเดินออกไปจากห้องนอน ก็ตรงรี่เข้ามากระซอกผ้าห่มออกจากร่างหนา ก่อนจะคว้าคอเสื้อของคมกฤษให้ลุกขึ้นจากที่นอน

“จะล้าออยไปถึงไหนยะ เข้าไปอาบน้ำได้แล้วไอ้คุณกฤษ” คุณหนูไฮโซแหงเสียงแหลมอย่างไม่พอใจ

“คุณเซอลีน” คมกฤษเรียกชื่อ ขณะลุกขึ้นยืนตามแรงดึงอย่างทุลักทุเล

“ก็ฉันนะสิ คิดว่าใครละยะ” เซอลีนบอกหัวนๆ ผลักร่างสูงเข้าไปใต้ฝักบัวจนคนป่วยหนักนั้นเซไปกระแทกผนังห้องน้ำ “รีบๆ อาบน้ำซะฉันจะไปหยิบเสื้อผ้าให้”

“ขอบคุณครับ” คมกฤษพึมพำตามหลังร่างบอบบาง ก่อนจะลงมือถอดเสื้อยืดออกจากตัว

“ฉันทวางไว้ตรงนี้นะ” คุณหนูไฮโซตะโกนบอก หลังจากวางเสื้อผ้าที่เธอสุ่มเลือกมามั่วๆ ชั่วๆ ไว้ที่อ่างล้างหน้า

“ครับ” คมกฤษรับคำเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าไปใต้ฝักบัวเพื่อล้างเนื้อล้างตัว

“นี่...นายเสร็จหรือยังฮะ” เซอลีนร้องถามคนในห้องน้ำด้วยน้ำเสียงติดจะหงุดหงิดเล็กน้อย

“เสร็จแล้วครับ” คมกฤษบอก ขณะสอดท่อนแขนเข้าไปตามแขนเสื้อแล้วปล่อยให้มันทิ้งตัวลงมาตามร่างสูงของตัวเอง

“เลิกเสื้อขึ้นสิ” เซอลีนยื่นหน้าเข้ามาเห็นรอยซำที่หน้าท้องแกร่ง

แล้วขึ้นীবอก

“มีอะไรหรือครับ” คมกฤษถามเสียงแหบเพราะพิษไข้

“บอกให้ทำอะไรก็ทำสิยะ ถามมาก...น่ารำคาญชะมัด” คุณหนูไฮโซทำสะเวออย่างชัดใจ คมกฤษเลยได้แต่เลิกขยี้เสื้อขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

“หุ่่นดีชะมัด” สาวร่างบางพ่นลมหายใจออกจุมกอย่างหมั่นได้ก่อนจะเดินออกไปแล้วกลับเข้ามาภายในเวลาไม่ถึงสองนาที “อะ ทาชะ”

“อะไรครับ” คมกฤษมองหลอดยาที่ถูกลปาใส่หน้าอย่างงงงวย

“ยาไง แคนี่ไม่รู้เหรออ” คุณหนูไฮโซบอกอย่างยียวน “รีบทาเข้าจะได้ออกไปกินข้าว”

“ผมหมายถึงว่า คุณเอามาให้ผมทำไมครับ...คุณเป็นคนตีผมเองนี่ครับ” คมกฤษอธิบาย มองหลอดยาในมืออย่างพิลึกพิลเคราะห้ “หรือรู้สึกสงสารผม ก็น่าจะนึกสงสารตั้งแต่ตอนตีไปแล้วนะครับ”

“อ้าย...ไ้บ่ปากฤษปากมอม พุดเสียงดังทำไม” ร่างบางร้องแหวเต้นเป็นเจ้าเข้า “ถ้าแม่แพรได้ยินฉั่นฉัดนายอีกแน่ ไ้บ่ปากฤษ”

“แค่ผมชัดใจคุณก็พร้อมต่อยผมอยู่แล้วละครับ ไม่เห็นต้องรอให้แม่ได้ยินเลย” คมกฤษออกปากบ่นเสียงเบา เลิกเสื้อยืดขึ้นมำเล้กน้อยเพื่อทหายที่หน้าท้องและไม่ลืมป้ายยาลงไปที่กรามของเขา

“รู้ไว้ก็ดี...” เซอสินเชิดหน้าน้อยๆ อย่างหยิ่งผยอง พลางจ้องมองหน้าท้องแกร่งที่มีรอยช้ำเป็นวงกลมเล็กๆ จากสันรอกเท้าของตัวเอง “เสร็จแล้วก็รีบออกมาชะที่ ชักเข้าอยู่ได้...เป็นผู้ชายประสาอะไร”

คมกฤษอ้าปากค้าง กำลังจะเถียงคนตัวเล็กที่ยืนพิงประตูห้องน้ำก็หุบปากฉับ เมื่อคิดได้ว่าถึงจะพุดให้ตาย คนตัวเล็กก็ต้องหาทางต่อว่าเขาได้อีกนั่นละ

“ขอบคุณที่ช่วยครับ” คมกฤษเผยหน้ามองสาวร่างบางที่ช่วย

พยุ่งแขนขาออกมาจากห้องน้ำ “ถึงผมจะป่วยเพราะคุณก็เถอะ”

“ปากเสียจริงๆ” เซอลีนกลอกตาอย่างเซ็งๆ “แต่เพราะฉันใจดีและสวยมาก...ฉันจะบอกนายให้อาบุญแล้วกัน เพื่อตอนนี้นายจะกำลังโมเมเข้าข้างตัวเองอยู่นะ...” เซอลีนเหลือบมองหน้าคมเข้มที่มีแววอิดโรยแล้วบอกเบาๆ

“ที่ฉันดูแลนายก็เพราะอยากจะได้แน่ใจว่านายจะไม่หลุดปากบอกแม่แพร์ เรื่องที่โดนฉันถีบเมื่อคืนหรือยกะ ไม่ได้เพราะห่วงอะไรนายมากมายหรอก ฉันทำเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองล้วนๆ”

“คุณนี่มัน...”

“สวยมาก...ฉันรู้ไม่ต้องบอก” เซอลีนลอยหน้าลอยตา จิกยิ้มกว้างอย่างกวนประสาท “แล้วจำได้มั้ยที่ฉันเคยบอกไป”

“ให้ผมอยู่ห่างๆ”

“แล้วก็อย่ามาขวางทางฉันอีก...เข้าใจนะคะพี่กษุณดี” ไบหน้างามจิกยิ้มอาบยาพิษ ถ้ามเสี่ยงหวานเจี๊ยบจนคมกษุณหลุกชั้น

“ครับ” คมกษุณพยักหน้ารับอย่างไม่มีทางเลือก มองสาวร่างบางที่ช่วยพยุ่งตัวเองอยู่แล้วถามเบาๆ “ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้คุณหรือครอบครัวเดือดร้อนจริงๆ นะครับ”

“เชือดตาย” เซอลีนแบ่ปาก เปื้อนหน้าหนีคำพูดที่น่าเบื่อหน่ายไปทางอื่น

“มากันแล้วหรือลูก” คุณแพร์พรรณร้องทักลูกชายกับหญิงสาวที่ตอนนี้ก็เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นลูกสาวอีกคนของตัวเองทันทีที่เห็นตัว “มาๆ ข้าวต้มจวนจะเสร็จแล้ว”

“หอมจังเลยคะแม่แพร์” เซอลีนร้องบอก ทั้งคมกษุณลงที่เก้าอี้แรงๆ อย่างไม่ใส่ใจ แล้วเข้าไปอดอ้อนหญิงวัยกลางคน “เซอลีนคิดทิ้ง...คิดถึงกับข้าวฝีมือแม่แพร์”

“จริงหรือลูก จ้ะก็ทานเยอะๆ นะ” คุณแพรวพรรณว่า ยกมือชี้เย้ย รอยเปลือกเล็กๆ ที่ใบหน้างามอย่างที่เคยทำ “แต่บ้านพี่กฤษมีแต่เนื้อปลา หนูทนกินข้าวต้มปลาไปก่อนนะลูก”

“ไม่มีอย่างอื่นเลยหรือคะ เซอลีนไม่ค่อยชอบทานเนื้อปลาลักเท่าไร”

“ไม่มีเลยลูก...หรือเราจะไปหาอะไรทานข้างนอกกันดีมัย ให้พี่เขาทานข้าวต้มไป” คุณแพรวพรรณเสนอ เบาใจขึ้นมาอีกเปลาะ เมื่อเห็นว่าลูกชายไม่ได้เป็นอะไรมากเหมือนคราวแรกที่เห็น

“แม่ครับ...ผมนะครับที่ป่วยอยู่” คมกฤษประท้วง มองแม่ตัวเองอย่างไม่พอใจ...นี่ตกลงทานมาเยี่ยมเขา หรือพาลูกสาวคนใหม่มาเอาใจกันแน่

“ไม่เป็นไรค่ะแม่แพรว...เซอลีนกินได้” คุณหนูไฮโซบอกเสียงอ่อย แสร้งทำเป็นหงอยอย่างช่วยไม่ได้

“กินรอกท้องไปก่อนนะลูก...ไว้เราเข้าไปดูร้านแล้วไปหาอะไรกินกันก็ได้เนอะ เดี่ยวแม่เลี้ยงเอง” คุณแพรวพรรณบอกสาวร่างบาง ลูบศีรษะทุยสยอย่างปลอบประโลม

ทำเอาคมกฤษอ้าปากหวออย่างไม่เข้าใจ เพราะขนาดเขาเป็นลูกชายแท้ๆ ไม่มีหอรอกที่ทานจะเอาออกเอาใจอย่างนี้

“แม่แพรวใจดีจัง” คนเจ้ามารยาธึมแฉ่ ยกคิ้วหวัดตาให้คมกฤษ อย่างเห็นอกว่า

ดูซะ...ว่าใครเป็นลูกรัก...ไ้บ้ปากฤษ คุณหนูตัวร้ายคิดอย่างสนใจ แล้วเดินมานั่งที่โต๊ะกินข้าวขนาดกลางที่ตั้งอยู่ไม่ไกล

“จะลูก” คุณแพรวพรรณยิ้มหวานแล้วตักข้าวต้มร้อนๆ มาวางตรงหน้าลูกชาย “กินข้าวแล้วจะได้กินยานะตากฤษ”

“ชอบคุณครับแม่” คมกฤษพึมพำ ตักข้าวต้มร้อนๆ เข้าปาก เลือกที่จะไม่สนใจท่าทางประคบประหงมหญิงสาวของแม่ตัวเองไปเสีย

“ระวังนะ...หนูเชอลีน ข้าวต้มยังร้อนอยู่”

“ค่ะ แม่แพรว”

“อ้าวกฤษ...หายป่วยแล้วหรอ” อติสรร้องทักเพื่อนร่วม
อาชีพ ขณะที่เดินเข้าไปในตัวตึกของคณะที่พวกเขาสอนอยู่

“ดีขึ้นแล้วละ” คมกฤษตอบ หันหน้าตามเสียงร้องทักก่อนจะ
ขมวดคิ่วถาม “วันนี้แต่งตัวซะหล่อ มีนัดบอดหรอ”

“ใช่ที่ไหน” อติสรหัวเราะร่วน “ลืมไปแล้วหรอว่าวันนี้ผู้ช่วยคน
ใหม่จะมาสอนเป็นวันแรก ได้ข่าวว่าสวยสุดๆ ไปเลย” อติสรกระดี๊กระด๊า
หน้าบานเท่ากระด้าง

“อ้อ...ฉันลืมไป” คมกฤษถึงบางอ้อ “แต่จะว่าไปก็มาเร็วเหมือน
กันนะนี่ ไม่กี่วันก่อนยังได้ข่าวว่าติดงานอยู่เลย”

“นั่นแหละ ฉันนี่อยากเจอจะแย่...เห็นว่าเป็นนักวิเคราะห์การเงิน
ให้แก่สถานทูตด้วยนะ เด็กอะไรเก่งซะมิด” อติสรเล่า

“จริงหรอ...ไม่ยักรู้แฮะ” คมกฤษขมวดคิ่ว “คุณสุมลไม่ยกบอก”

“นี่ข่าวใหม่ล่าสุด เพิ่งได้มาเมื่อวาน...แกไม่มาเลยพลาด” อติสร
ว่าขณะหมุนตัวเพื่อขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นบนที่เป็นชั้นห้องพักอาจารย์เพื่อ
เก็บของ “แต่เห็นว่าจะมาช่วยแค่วันนี้เดือน เพราะไม่ชอบงานอะไรแบบ
นี้”

“คุณสุมลนี่รู้ลึกจริงนะ” คมกฤษหัวเราะร่วน

“พอๆ กับนางทาสนิวส์อะไรนั่นเลยละ” อติสรโคลงศิริชะ ก่อน
ชะงักเท้า เมื่อมองเข้าไปในห้องบรรยายของนักศึกษาปริญญาโทแล้ว
เจอกับบุคคลที่ไม่คาดคิดว่าจะได้เจออีกแล้วในชีวิต

“กฤษ...บอกที่ว่าไม่ใช่อย่างที่ฉันคิด” อติสรอ้าปากค้าง สะกิด
เพื่อนสนิทที่ตะลึงงันอยู่ไม่แพ้กัน

“ภาวนาให้ไม่ใช่อย่างที่เราคิด” คมกฤษตาค้าง มองร่างเล็กที่

เดินพลีไหว่อยู่ในห้องบรรยายด้วยความซื่ออก แม้จะมองจากระยะไกล
เขาก็ไม่มีทางลืมเจ้าของรอยส่นรองเท้าบนหน้าท้องของเขาได้
เชอลีน เทรเวน มาทำอะไรที่นี่!